

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

TAM TAM

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΔΡΑΧΜ

2

ΣΚΑΡΑΜΟΥΣ

№ 5

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Εξείνη την εποχή, τόπος εξουσίας των άναρχικών ήταν το φρούριο Πινερλώλ. Στο φρούριο αυτό ο Λουδοβίκος ο 14ος είχε φυλακίσει τον άνθρωπο με το σιδηρούν προσωπίο...

Εκεί μέσα, οι κρατούμενοι ζούσαν εφιαλτικές

βρες και υπέφεραν τα πάνδεινα από τους βάρβαρους φύλακές των. Ζούσαν με την ελπίδα της ελευθερίας και η μόνη τους διασκέδασις ήταν ο περιπάτος στον περίβολο των φυλακών.

Ο Φρανσουάζ Πικώ, τον πρώτο καιρό ήταν γε-

ματος θλίψη και στενοχώρια, μέχρις ότου γνωρίστηκε με έναν παράξενο γέρο τόν Φαρνιά, έναν πολυμαθέστατο πρῶην Ιερομένον.

Κατόρθωσε ο άνθρωπος αυτός να τον καθησυχάσει και του μιλούσε πάντα μ' έναν μυστηριώδη τρόπο

ενώ του ανάφερνε συχνά για κάποιο χαμένο θησαυρό.

---"Οποιος τον βρή, θα γίνει ο πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου, του έλεγε συνήθως...

---Έχε πίστη σε μένα καλέ μου Φρανσουάζ πα-

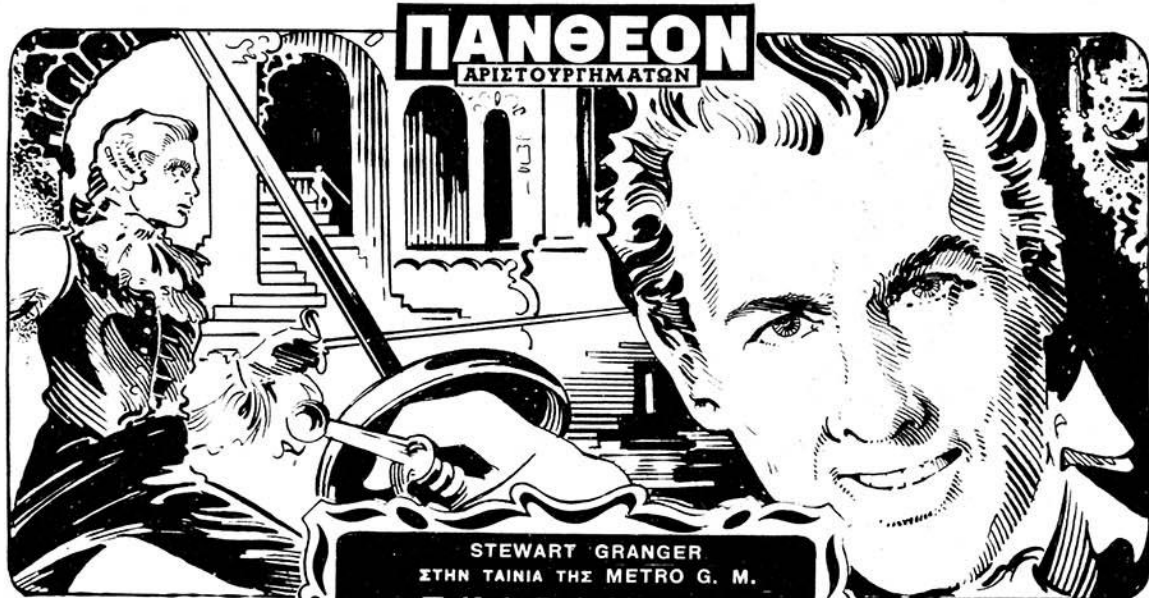
ρηγορούσε ο γέρος τόν άτυχο νέο. Εγώ θα σ σώσω, για να εκδικηθής τους έχθρούς σου.

Οι δύο φίλοι, έδωσαν τὰ χέρια και δοκίμασαν να βοηθήσουν ο ένας τόν άλλον μέχρι τήν τελευταία τους πνοή.

Τήν στιγμή που αντάλλασαν τόν όρκο τους ένας από τους φρουρούς πλησίασε πιο κοντά για να δει τί μουρμούριζαν οι δύο φυλακισμένοι.

---Μήπως ετοιμάζετε πάλι καμιά καινούργια συνωμοσία; τούς σφύριξε άγρια.

Συνέχεια στη σελίδα 19

Γεννηθήκει με τὸ θῆλο δὴ
σα ν' ἀνθίσῃ ἕνα αἰῶνιο
χαμόγελο στὰ χεῖρή του
καὶ εἶχε τὴν αἴσθησι ὅτι
ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἦταν

ἰερέλλος. Στὸ μικρὸ χωριὸν τοῦ Γκαμπριλάκ ὅπου κα-
ταστάλαξε μετὰ τὶς σπουδὲς του στὸ πανεπιστήμιον
τῶν Παρισίων μετὰ τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου στὴν
τέσπῃ εἶχε κατακτήσει τὶς καρδιὰς ὅλων μετὰ τὴν
ἀπλότητά των τρόπων του καὶ τὴν εὐγενική του
καρδιά. Οἱ ἀπλοῦχοι κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ
τῆς Βρετανίας ποὺ τοὺς ἄρεσε νὰ μεγαλοποιούν τὰ
πράγματα, πίστευαν ὅτι ὁ 'Αντρέ Λουὶς Μορώ, ὁ
καινούργιος δικηγόρος εἶχε μεγάλη συγγένεια μετὰ
τὸν ἄρχοντα τοῦ τόπου τους, τὸν Κουέντιν ντὲ Κερ-
σαντιού, κόμη τοῦ Γκαμπριλάκ. Μερικοὶ μάλιστα,
πῆγαιναν πρὸς βαθεῖα καὶ ὑποστήριζαν ὅτι ὁ κόμης
ντὲ Γκαμπριλάκ ποὺ εἶχε βαπτίσει τὸν 'Αντρέ γιὰ
νὰ τοῦ ἔχῃ τόση ἀδυναμία καὶ νὰ τὸν προστατεύῃ
ἀσφαλῶς θὰ τὸν εἶχε νόθο γινεῖ.

Ὁ 'Αντρέ Μορώ, ἔμενε στὸ σπίτι τῶν Ντὲ Βελ-
μορέν ἕνα ζευγάρι καλοκάγαθων γερόντων ποὺ τὸν
εἶχαν ἀναθρέψῃ ἀπὸ μικρὸ παιδί μαζί μετὰ τὸ δικό
τοῦ τὸν Φίλιπ Ντὲ Βελμορέν καὶ ποὺ τοὺς θεω-
ροῦσε ὡς γονεῖς του. Ὁ 'Αντρέ καὶ ὁ Φίλιπ, με-
γάλωσαν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη καὶ ἀπὸ τὴν ἡ-
μέρα ποὺ ἀρχισαν νὰ καταλαβαίνουν τὸν κόσμο,
συνδέθηκαν μετὰ τὴν πρὸς δυνατὴ ἀδελφική ἀγάπῃ.
Ὁ 'Αντρέ, ἔγινε δικηγόρος καὶ ὁ Φίλιπ σπούδασε
Θεολογία. Στὴν καρδιά τοῦ νεαροῦ Ντὲ Βελμο-
ρέν, εἶχε ἀνθίξῃ ὁ σπόρος τῆς Ἐλευθερίας ποὺ τό-
σο ἔντονα τὴν καλλιεργοῦσαν οἱ διανοούμενοι τῆς
ἐποχῇ ἐκείνῃ, κάτω ἀπὸ τὴν συγγιν ἑξομοκρατία
τῶν «χαφιέδων» τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 16ου καὶ σὲ
κάθε συζήτησί του μετὰ τὸν 'Αντρέ, ἔπλεκε τὰ ἐγκώ-
μα τῆς Δημοκρατίας καὶ μιλοῦσε γιὰ τὰ ἀνθρώπι-
να δικαιώματα. Ὁ 'Αντρέ κουνούσε τὸ κεφάλι χωρὶς
νὰ δίνει καὶ τόση σημασία στὰ λόγια τοῦ φίλου
του. Αὐτὸς εἶχε μεσάνυχτα ἀπὸ λάτῃ τέτοια. Δὲν
τὸν ἐνδιέφερε καθόλου ἡ πολιτική...

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒν, τὴν ὥρα ποὺ ἔτρωγαν στὴν
κουζίνα οἱ δύο φίλοι, πρῶτος ὁ Φίλιπ, ἀνοίξε τὴν
κουβέντα. Ἦταν συγχυσμένος καὶ μιλοῦσε μετὰ ἑν-
τονο ὄρος. Τὰ εἶχε μετὰ τὸν Μαρκήσιο ντὲ Λά Τουρ
Ντ' Ἀζύρ. ἕναν δεσποτικὸ τύπο, εὐνοούμενο τῆς
Βασιλισσας Μαρίας Ἀντουανέτας ποὺ ἦταν ὁ φό-
βος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἀνθρώπων ἐκείνης τῆς πε-
ριοχῆς. Εἶχε σκοτώσει ἕναν χωρικό γιὰτὶ ὁ δού-
τερος προσπάθησε νὰ πιάσῃ ἕναν φασιανὸ κοντι-

...στὰ κτήματά του.
...Τὸ ἄκουσα, εἶπε ἄλλα
ὁ 'Αντρέ.
...Καὶ δὲν σοῦ ἔκανε ἐν-
τύπως;

---Τίποτα δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωςι ἂν προέρχε-
ται ἀπὸ ἕνα κτήνος ὡς τὸν Ντ' Ἀζύρ. Ἦταν
βλακεία πάντως τοῦ χωρικοῦ.

---Τί ἄλλο θέλεις; Ἐχῶ πρακτικὸ μυαλό.

---Αὐτὸ ἔχεις μονάχα νὰ πῇ;

---Ἦθελαν νὰ μεσολαβήσῃς στὸν νομὸ σου καὶ
νὰ τοῦ ζητήσῃς νὰ λάβῃ δραστικά μέτρα ἐναντίον
τοῦ Ντ' Ἀζύρ.

---Εἰσαι στὰ καλά σου Φίλιπ; Κόρακας, κορά-
κον μάτι βγάζει;

---Δὲν εἰσαι δίκαιος ἀπέναντι στὸν νομὸ σου. Ὁ
κόμης ντὲ Γκαμπριλάκ εἶναι ἕνας ἀξιοπρεπὴς ἄν-
θρωπος...

---Αὐτὸ τὸ ξέρω, τὸν διέκοψε ὁ 'Αντρέ, ἀλλὰ ἔ-
χειν ποὺ ζητᾷς εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ἐπιτύχουμε.
Ὁ Ντ' Ἀζύρ, εἶναι ἔμπιστος τοῦ βασιλέως, Ἄδι-
κα θὰ χάσουμε τὸν καιρὸ μας.

---Καταλαβαίνω, ἔξασπε ὁ Φίλιπ. Φοβᾶσαι ν' ἀ-
ναλάβῃς μιά τέτοια ἀποστολή. Πολὺ καλά. Θὰ πάω
μόνος μου καὶ θὰ ζητήσω ἂν δὲν μπορεῖ νὰ τι-
μωρήσῃ τὸν Μαρκήσιο γιὰ τὸ ἀποτρόπαιο ἐγκλημά
του, τουλάχιστον νὰ φροντίσῃ νὰ πάρῃ μιά μικρὴ
σύνταξι ἢ χόρα τοῦ μακαρίτη...

---Μπορῶ νὰ σε συνοδεύσω μέχρι τὸν πύργο τοῦ
Γκαμπριλάκ; ρώτησε ὁ 'Αντρέ μετὰ ἕνα χαμόγελο.
Θὰ σε περιμένω ἔξω στὴν πόρτα ὡς ὅτου τελειώ-
σῃς μετὰ τὸν νομὸ μου.

Ὁ Φίλιπ, ποὺ δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ κακία
στὸν πρὸς ἀγαπῆμένο του φίλο, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ
χαμόγελο καὶ ξεκίνησαν μαζί γιὰ τὸν πύργο, παίρ-
νοντας τὸν δρόμο ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ Γκαμπριλάκ...

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ὁ ΚΟΜΗΣ Γκαμπριλάκ, ἄκουσε μετὰ προσοχή ὅ-
σα τοῦ εἶπε ὁ φίλος τοῦ βαπτιστικοῦ του καὶ
κατόπιν δήλωσε ὅτι τὸ μόνο ποὺ μπορούσε νὰ κάνῃ
σὲ τούτῃ τὴν ὑπόθεσι, ἦταν νὰ ἀναλάβῃ κάτω ἀπὸ
τὴν προστασία του τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα τοῦ χωρικοῦ.
Ὁ Φίλιπ, δυσχερῆσθηκε ποὺ ὁ Ντ' Ἀζύρ θὰ ἔμενε
ἀτιμωρητος, ἀλλὰ εἶχε καὶ τὴν ἱκανοποίησι πὼς
τὸ θῆμα τοῦ Μαρκήσιου θὰ εἶχε τώρα ἕνα καλὸ
ἀποκοῦμπι. Οἱ δύο φίλοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸν πύργο
ὑστερὰ ἀπὸ λίγο καὶ στὸ δρόμο ἀνοίξαν συζητή-

...για τὸ θέμα πὺν ἐνδιέφερε τὸν Φίλιπ. Ὁ Ἀντρέ τοῦ σινιστοῦσε νὰ πάη νὰ ἀνακατεῦται σ' αὐτὲς τίς δουλειὲς καὶ νὰ μὴ τὰ βάξη μὲ τὸν Ντ' Ἀζύρ. Ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὴν συζήτησή τους, ἔφθασαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ἔξω ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο Μπρετόν Ἀριε πὺν ἦταν στὴν εἰσοδο τοῦ χωριοῦ Γκαμπριλάκ. Ὁ Ἀντρέ πρότεινε νὰ ξεδιψάσουν μὲ λίγο κρασί Βουργουνδίας καὶ μπήκαν μέσα. Κάθισαν σὲ ἓνα τραπέζι καὶ παρήγγειλαν αὐτὸ πὺν ἠθελαν. Τὴν στιγμὴ πὺν ὁ ταβερνιέρης τοὺς σερβίριζε, ὁ χαρακτηριστικὸς θόρυβος ἑνὸς ἀμαξιτοῦ καὶ ποδοβολητὰ ἀλόγων ἀκούσθηκαν στὸν δρόμο καὶ μετὰ κατάλαβαν ὅτι σταμάτησαν κοντὰ στὸ πανδοχεῖο. Ὅτε ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀνοιξε ἡ πόρτα καὶ στὸ κατώφλι τῆς φάνηκε ὁ Μαρκήσιος Ντ' Ἀζύρ ἓνας τέλειος ἀριστοκράτης σὲ ντύσιμο καὶ ἐμφάνισι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μερικοὺς «μπράβους» του. Ἐρριξε μιά ματιά στοὺς δύο φίλους καὶ τράβηξε σ' ἓνα τραπέζι πὺν ἦταν δίπλα στὸ ἀναμένο τζάκι. Κάθισε περικυκλωμένος ἀπὸ τὴν παρέα τους καὶ εἶπε ἐπιδεικτικὰ, κατόπιν:

—Ταβερνιέρη, φέρε μας ἀπὸ τὸ καλύτερο κρασί σου. Οἱ κύριοι, μήπως θὰ μπορούσαν νὰ μοῦ κάνουν τὴν τιμὴ νὰ πιὸν μαζί μου;

Ἡ τελευταία φράσις ἀπευθυνόταν στοὺς δύο φίλους. Τόσο ὁ Ἀντρέ ὅσο καὶ ὁ Φίλιπ, δὲν ἔβγαλαν οὔτε ἄχα. Τότε, ὁ Ντ' Ἀζύρ, σήκωθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του καὶ πλησίασε κοντὰ τους.

—Ἐπιτρέψτε ρώτησε, τραβώντας μιά καρέκλα στὸ τραπέζι τους.

Αὐτοὶ καὶ πάλι δὲν ἀπάντησαν. Τὸν κύτταζαν μόνον γεμάτοι κατάπληξι. Κούνησαν τέλος τὰ κεφάλια καταφατικά.

—Κύριοι, τοὺς εἶπε, θὰ πιῆτε ἓνα ποτήρι μαζί μου; Πιστεῖω νὰ μὲ γνωρίζετε. Εἰμαι ὁ...

—Ὁ μαρκήσιος Ντ' Ἀζύρ, τὸν διέκοψε ὁ Φίλιπ. Σὰς ξέρουμε κύριε. Ξέρουμε ἀκόμα καὶ τὰ κατορθώματά σας. Κρασοὶ δὲν πίνω μὲ ἓναν δολοφόνο...

—Προσέξτε τὰ λόγια σας, φώναξε θυμωμένος ὁ μαρκήσιος καθὼς σηκωνόταν ὀρθος...

—Μήπως θὰ μὲ σκοτώσετε κι' ἐμένα; ρώτησε εἰρωνικά ὁ Φίλιπ.

—Αν ποῦμαι πὺν δὲν εἰσθε εὐγενὴς γιὰ νὰ μονομαχήσω μαζί σας, ξαναεἶπε ὁ Ντ' Ἀζύρ. Δὲν συνηθίζω νὰ λερώνω τὸ σπαθί μου στὸ αἷμα τοῦ ὄχλου...

Ὁ Ἀντρέ κατάλαβε τὸ κόλπο τοῦ Ντ' Ἀζύρ. Εἶχε φαίνεται μάθη ὅτι ὁ Φίλιπ τὸν κατηγοροῦσε καὶ καυτηριοῖζε τὴν σκανδαλώδη διαγωγή του καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἓνα μέσον νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτόν. Ἄν τοὺς συνάντησε τυχαία ἢ ἦταν προσχεδιασμένα δὲν ἤξερε. ἤξερε ὅμως ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε ἐπιτύχει αὐτὸ πὺν γύρευε. Κέντρισε τὸν θυμὸ τοῦ νεαροῦ καὶ σὲ λίγο θὰ ξεσπούσε.

—Κατάγομαι ἀπὸ τὴν παλαιότερη οἰκογένεια εὐγενῶν ἀπάντησε ὁ Φίλιπ, ὀργισμένα καὶ εἰμαι

περισσότερο εὐγενὴς ἀπὸ μερικοὺς πὺν ντροπιάζουν αὐτὸν τὸν τίτλο...

—Δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας, εἶπε ψύχραιμα ὁ Ντ' Ἀζύρ καὶ μὲ στόμφο, ἀλλὰ γιὰ τὴν δική σας προέλευσι εἶναι ὑπεύθυνη ἡ κυρία μητέρα σας καὶ μερικὲς φορὲς μόνον αὐτὲς ξέρουν πὺς εἶναι ὁ πραγματικὸς πατέρας τοῦ παιδιοῦ τους...

Τὰ πρόστιχα τοῦτα λόγια, ἀντήχησαν σὰν χροτάλιασμα μαστιγίου σ' αὐτιά τοῦ Φίλιπ καὶ τοῦ Ἀντρέ. Ἀκολούθησε μιά νεκρική σιωπὴ ἐνῶ στὸ πρόσωπο τοῦ μαρκησίου ἀπλωνόταν ἡ ἱκανοποίησι. Ἡ παγίδα πὺν εἶχε στήσει θὰ δεχόταν σὲ λίγο τὸ θῦμα τῆς. Τὰ γεγονότα ἔγιναν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Ὁ Φίλιπ, μὲ ὕψος πὺν πρόδιδε ἀπὸ μακρὰν τὸν ψυχικὸ του ἀναδρασμό, σήκωσε τὸ χέρι καὶ ἀστράψε ἓνα χαστούκι στὰ μοῦτρα τοῦ Ντ' Ἀζύρ. Ὁ Ἀντρέ οὔτε πρόλαβε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καθόλου. Ὁ μαρκήσιος ἄφρισε ἀπὸ τὸ κακὸ τὸν καὶ ἔπιασε νευρικά τὴν λαβὴ τοῦ ἔξφους πὺν κρεμόταν στὸ πλευρὸ του. Ἐνας ἀπὸ τοὺς φίλους τὸν πλησίασε μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις, ἀλλὰ ὁ Ντ' Ἀζύρ τὸν ἀπομάκρυνε μὲ μιά κίνησι. Μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸ εἶπε:

—Καταλαβαίνετε κύριε τί κάνετε; Ξέρετε τί πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσῃ;

Ὁ Φίλιπ κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά. Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν ἄνθρωπος τῶν τσακωμῶν ἤξερε ὅμως πὺς ἔλυναν οἱ εὐγενεῖς τίς διαφορὲς τους, μονάχα μὲ τὸ σπαθί...

—Μὰ δὲν ἔχει ξίφος, φώναξε ἀπελπισμένα ὁ Ἀντρέ.

—Αὐτὸ βολεύεται εὐκολα. Θὰ δανεισθοῦμε ἑνὸς ἀπὸ τὴν συντροφία μου...

—Μὰ κύριε, ἐπανελάβε ὁ Ἀντρέ, ὁ φίλος μου δὲν συνηθίζει νὰ φορᾷ σπαθί. Εἶναι σπουδαστὴς τῆς Θεολογίας, εἶναι ἓνα παιδί ἀκόμα, δὲν ξέρει...

—Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ σκεπτόταν προηγουμένως, τὸν διέκοψε ἀπύτομα ὁ μαρκήσιος, προτοῦ μὲ χαστουκίσῃ...

—Ἦσυχασε Ἀντρέ, ἐπενέβη ὁ Φίλιπ μὲ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Ὁ κ. μαρκήσιος ἔχει δική...

Ὁ κ. μαρκήσιος εἶχε δίκιο. Τὰ χέρια τοῦ Ἀντρέ ἔπесαν νεκρὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ φίλου του. Ὁ ἄνθρωπος πὺν ἀγατοῦσε πὺν πολὺ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του εἶχε πέσει στὰ δίχτυα ἑνὸς συχαμεροῦ ἐρπετοῦ. Σὲ λίγο θὰ τὸν ἔβλεπε νεκρὸ, τρυπημένον ἀπὸ τὸ σπαθί ἐνὸς ἀσυλλόγιστου ἀριστοκράτη. Ἔτσι κι' ἔγινε... Οἱ δύο ἀντίπαλοι, βγήκαν στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου καὶ στάθηκαν ὁ ἓνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον. Οἱ γυμνὲς λάμες ἀστραφταν κάτω ἀπὸ τίς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου καὶ χωρὶς καθυστέρησι ἀρχισαν νὰ γεμίζουν τὴν ἀνοιξιὰτικὴ ἀτμόσφαιρα μὲ τὸν ἀνατριχιαστικὸ κρότο τους. Ἡ μο-

νομική ήταν σύντομη. Οί δυο αντίπαλοι ήταν άνισοι. 'Ο μαρκήσιος δεν χρειάστηκε παρά ελάχιστα δευτερόλεπτα για να τρυνήσει με το μυτερό ξίφος του, την καρδιά του άτυχου Φιλίπ...

'Ο 'Αντρέ, έτρεξε να πιάσει το σώμα του άμοιρου φίλου του. Τόν έσφιξε στην άγκαλιά του και του έκλεισε τά μάτια που ήταν πλέον σάν γνάλινα.

—Τόν δολοφόνησες, φώναξε με όργη στόν Ντ' 'Αζύρ.

—Τόν σκότωσα σέ μονομαχία, διόρθωσε ό μαρκήσιος. 'Ηταν πολύ ξυπνος ό φίλος σου...

'Ο 'Αντρέ, άφησε τό πτώμα του Φιλίπ κάτω και όρθώνοντας τό κορμί, γούλισε πονεμένα και άγρια λέγοντας άπειλητικά στόν Ντ' 'Αζύρ:

—Γύρνα πίσω δειλές δολοφόνε και σκότωσε κι' έμένα, άν θέλεις να γλυτώσεις από την εκδίκησί μου...

'Ο μαρκήσιος έβραζε από θυμό, έκανε να πάη πρὸς τό μέρος του 'Αντρέ, αλλά τόν συγκράτησε ένας από τούς φίλους του...

—'Αφσέ τον, ούρλιαξε ό 'Αντρέ, αλλά ό άλλος του γύρισε την πλάτη και τράβηξε για τό πανδοχείο. Τότε, ό νεαρός δικηγόρος του Γκαμπριλάκ, άγκάλιασε τό πτώμα του άδικασκοτωμένου φίλου του και σπίγγοντάς του μέσα στά μπράτσια του, ψιθύρισε.

—'Ορκίζομαι να πάρω εκδίκησι για τόν άδικο θάνατό σου. Θά ξεπλύνω τό αίμα σου, με τό δικό του αίμα. 'Από αυτή την στιγμή ένας είναι ό μεγαλύτερος έχθρός μου... 'Ο μαρκήσιος Ντ' 'Αζύρ. 'Αγαπημένε μου Φιλίπ, ήσυχασε τώρα. Θά παρηγορήσω όσο μπορώ τούς φτωχούς γονείς σου...

Η ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

Ο ΑΝΤΡΕ, άκούμπησε τό πτώμα με προσοχή και κατόπιν με ύφος πού φανέρωνε άμέσως την μεγάλη του ψυχική αναστάτωση, άρπαξε τό ξίφος πού ήταν πεσμένο δίπλα στόν νεκρό φίλο του και έτρεξε με άσχημες διαθέσεις έναντίον του μεγάλου έχθρου του. 'Ο Ντ' 'Αζύρ, τόν περίμενε όμως. Είχε προτεταμένο τό σπαθί και στεκόταν σέ θέσι άμύνης. 'Αφροί έβγαίνουν από τό στόμα του 'Αντρέ καθώς κουνούσε άπειλητικά τό ξίφος μπροστά από τόν άτάραχο μαρκήσιο και τόν περιέλουσε με τις χειρότερες βρισιές. Τέλος φθάνοντας κοντά στην πόρτα του πανδοχείου, άφησε τό ξίφος με όρμη έναντίον του Ντ' 'Αζύρ κι' άνοίγοντάς την, ώρμησε και καβάλλησε ένα από τά άλογα πού συνόδευαν την άμαξα του έχθρου του. 'Ενας από τούς φίλους του μαρκήσιου ανηρόβηξε ξοπίσω σου, αλλά ό 'Αντρέ είχε γιν... κιόλας άφαντος...

Νέν έπρεπε να πάη στο Γκαμπριλάκ, γιατί κινδύνε να τόν συλλάβουν. 'Όταν άπομακρύνθηκε άρκετά από τόν τόπο της συνελοχής ελάττωσε τό τρέξιμο του άλόγου του και προχωρούσε άσκοπα πάνω στόν χωμάτινο δρόμο. Καθώς πήγαινε είδε ξαφνικά μπροστά του στην στροφή ακριβώς του μονοπατιού πού οδηγούσε στο πύργο του Γκαμπριλάκ μιá άμαξα πού της είχε φύγει ό ένας ό τροχός κι' έγεργε τραγικά στά πλάγια. 'Ο άμαξάς και δύο άλλοι ύπηρέτες, προσπαθούσαν να διορθώσουν την βλάβη ενώ ό επιβάτης του, μιá ώραία κοπέλλα νέα και γεμάτη χάρι καθόταν στενοχωρημένη παράμερα και παρακολουθούσε τις προσπάθειες τών ύποτακτικών της. 'Ο 'Αντρέ, άφου έρριξε μιá ματιά στην κοπέλλα, κατέβηκε από τό άλογο και ρώτησε άν ήθελαν να τούς βοηθήσει. Δέχθηκαν με εύχαρίστησι. 'Η βοήθειά του ήταν σημαντική, γιατί ύστερα από λίγο ή άμαξα συνέχισε τόν δρόμο της.

—Σάς εύχαριστώ πολύ κύριε, του είπε ή ώραία άγνωστη, γέροντας τό κεφάλι στο παράθυρο.

—'Ηταν ύποχρεώσι μου δεσποινίς να σας βοηθήσω. Θά ήθελα σάν ανταμοιβή τό όνομά σας...

'Εκείνη του χαμογέλασε αίνιγματικά και διέταξε τόν άμαξά να τρέξει πιο γρήγορα. 'Η άμαξα, χάθηκε μπροστά από τά μάτια του 'Αντρέ, αλλά αυτός, μόρσεσε να δη ένα διακριτικό πού ήταν κεντημένο στα μαξιλάρια τών καθισμάτων της. 'Ηταν ό κοίνος, τό έμβλημα της βασιλικής καταγωγής τών Γκαμπριλάκ... Τότε, αυτή θά ήταν. Ναι, ή 'Αλίν, ή όμορφη κόρη του Γκαμπριλάκ πού ήταν κυρία επί τών τιμών στις Βερσαλλίες και ή πιο άγαπημένη συνοδος της Μαρίας 'Αντουανέτας. Τί γύρευε άραγε στόν Πύργο τους; Γιατί ξαναγύριζε;

Μ' αυτές τις σκέψεις, συνέχισε ό 'Αντρέ τόν δρόμο του και με μιá άλλη άκόμα πού δεν σταμάτησε ούτε λεπτό να τόν βασανίζει. Σκεπτόταν πώς θά έφερνε τό άγγελμα του θανάτου του Φιλίπ στους γονείς του. Είπε σκοτεινιάσει τώρα για καλά και έβλεπε από μακριά τά φώτα του Γκαμπριλάκ. 'Αφισε τό άλογο να φύγει και σάν κλέφτης κυνηγημένος κατόρθωσε να φθάσει σιγά -- σιγά στο σπίτι τών θετών γονέων του...

Ο ΓΚΑΜΠΡΙΑΛΑΚ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΤΑ ΕΓΚΟΣΜΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ του Φιλίπ, δεν κοιμόταν άκόμα. Μιá κακιά προαισθησι την βασάνιζε και περίμενε άγρυπνη στο σαλόνι. Μόλις άντελήφθηκε τόν 'Αντρέ έτρεξε κοντά του. Δεν χρειάστηκε να της πη με λόγια ό θετός γιός της τό τρομερό νέο. Τό μάντεψε μόνη της. 'Εκλαψε πικρά μέσα στην άγκαλιά του 'Αντρέ και ζήτησε να της διη-

γηθή όλα τὰ καθέκαστα...

Τὸ ἐπόμενο πρωί, ὁ πατέρας τοῦ ἀδικοσκοτωμένου νέου, παρατήρησε ἀσυνήθιστη κίνησι ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους. Ὁ 'Αντρέ, ἦταν κι' αὐτὸς ἐνήμερος τῆς καταστάσεως. Ἀπὸ τὴν ἄκρη μᾶς κουρτίνας, παρακολουθοῦσε τὰ συμβάντα. Δὲν ἵπληρχε ἀμφιβολία, ὅτι πού αὐτοὶ ἔστεκαν κρυμμένοι στὶς γωνίες τῶν διπλανῶν σπιτιῶν εἶχαν ἔρθει γιὰ νὰ πιάσουν τὸν νεαρό δικηγόρο.

Μιά ἄμαξα πὺν σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ντέ Βιλμορέν, στάθηκε σωτήρια γιὰ τὸν 'Αντρέ. Τυλίχθηκε ὁ ἥρωάς μας μέσα σὲ ἕναν μανδύα κι' ἔτρεξε καὶ χώθηκε ἐκεῖ μέσα προτοῦ τὸν πάρουν χαμπάρι. Διέταξε τὸν ἄμαξά νὰ πάρη τὸν δρόμο γιὰ τὸν πύργο τοῦ Ντέ Γκαμπριλάκ. Λίγο πρὶν φθάση κατέβηκε καὶ συνέχισε μέχρι ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια. Ὅταν μπῆκε μέσα στὸν πύργο κατὰλαβε τί πραγματικὰ συνέβαινε. Ὁ νονός του, κόμης ντέ Γκαμπριλάκ εἶχε ἀποχαρτεῖται τὰ ἐγκώμα. Τὰ πάντα ἦσαν σκεπασμένα μὲ μαύρα κρέπια καὶ τὸ φέρετρο μὲ τὸν νεκρὸ τὸ εἶχαν τοποθετημένο στὸ μεγάλο σαλόνι. Δὲν πρόλαβε ὁ 'Αντρέ νὰ πῇ στὸν κόμη γιὰ τὸ νέο ἐγκλημα τοῦ Ντ' 'Αζὺρ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία του. Ὁ καλὸς ἄρχοντας τοῦ Γκαμπριλάκ εἶχε φύγει γιὰ πάντα ἀπὸ κοντὰ τους..

Ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους πὺν στεκόντουσαν λυπημένοι γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρο, ὁ 'Αντρέ πρόσεξε καὶ τὴν ὁμορφὴ 'Αλίν, πὺν ἔμοιαζε σάν ψευτικὰ κούκλα μέσα στὰ μαύρα πέπλα τοῦ πένθους τῆς. Χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός, ἔφυγε διακριτικά, ὅπως ἤθελε...

Η ΦΤΓΗ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ

Α ΠΟΦΑΣΙΣΕ νὰ δοῇ ἀπὸ τὸν κρυφώνα του, τὴν ἐπομένη ἡμέρα καὶ νὰ τραβήξῃ πάλι γιὰ τὸν πύργο τῶν Γκαμπριλάκ. Τὸν νονὸ του, τὸν ἔθαψαν διπλὰ στὸ παρεκκλήσι στὸ προαύλιο τοῦ μεγάλου πύργου. Πάνω ἀπὸ τὸν τάφο συνάντησε τὴν 'Αλίν. Μόλις τὸν εἶδε, ἄρπασε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ ἀνακουφίσεως μαζί.

---Ἐσὺ ἐδῶ, κατόρθωσε νὰ φερίσῃ.

---Ναὶ 'Αλίν. Ἦρθα νὰ προσκυνήσω τὸν τάφο τοῦ νονοῦ μου. Πιστεύω νὰ μὲ θυμήθηκες τώρα.

Πράγματι, ἡ 'Αλίν, δὲν ἄργησε νὰ θυμηθῇ ποὺ ὅς ἦταν ὁ ἀγνώστος πὺν εἶχε βοηθήσει νὰ φτιάξουν τὴν ἄμαξά της. Τὸν ἤξερε τόσο καλά καὶ τὸν συμπαθοῦσε τὸν 'Αντρέ. Χάρηκε πὺν τὸν ἔαυβλεπε. Ὁ 'Αντρέ ὅμως λυπήθηκε πὺν ἡ ἀγνωστὴ τῆς καρότσας ἦταν κόρη τοῦ Ντέ Γκαμπριλάκ. Εἶχε ἀρξίσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τώρα κατὰλάβαινε πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ νὰ τὸν κυριεύσῃ ἕνα τέτοιο αἰσθημα γιὰτὶ ἀν αὐτὸς ἦταν νοθὺς γιὸς τοῦ κόμη τότε ἡ κοπέλλα τούτη θὰ ἴ

αρεπε νὰ εἶναι ἀδελφὴ του...

---Εἶμαι ἄτυχος 'Αλίν, ξαναεῖπε ὁ 'Αντρέ. Μὲ κυνηγᾷ ὁ Ντ' 'Αζὺρ καὶ ἤθελα νὰ ζητήσω τὴν προστασία τοῦ πατέρα σου...

---Καὶ νὰ ζοῦσε ὁ πατέρας, πάλι δὲν θὰ μπορούσε νὰ σὲ βοηθήσῃ, τὸν διέκοψε ἡ 'Αλίν μὲ ἕνα ἀναστεναγμό. Ὁ μαρκήσιος Ντ' 'Αζὺρ, μὲ γύρεψε σὲ γάμο. Καὶ ὁ πατέρας μου δὲν μπορούσε ν' ἀρνηθῇ γιὰτὶ αὐτὸ ἦταν καὶ βασιλικὴ ἐπιθυμία.

---Κι' ἐσύ; Τὸν θέλεις;

---Τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν γιὰτὶ ἀκούσθηκαν ποδοβολητὰ ἀλόγων καὶ μιά ὑπηρέτρια ἤρθε τρέχοντας νὰ τὴν πληροφωρήσῃ ὅτι μόλις εἶχε φθάσει στὸν πύργο ὁ μαρκήσιος Ντ' 'Αζὺρ μὲ τὴν συνοδεία του.

---Πρέπει νὰ φύγῃς 'Αντρέ, τοῦ εἶπε φοβισμένα. Δὲν πρέπει νὰ σὲ βρῇ ἐδῶ. Ἔλα μαζί μου...

Τὸν ὡδήγησε σὲ μιά μυστικὴ πόρτα πὺν ἔβγαине σὲ ἕναν ὑπόνομο καὶ πὺν κατέληγε στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ ψιθύρισε:

---Εἰδοποίησέ με ὅταν ἀποφύγῃς τὸν κίνδυνο.

---Σ' εὐχαριστῶ 'Αλίν. Θὰ τὸ θυμᾶμαι πάντα αὐτὸ πὺν ἔκανες γιὰ μένα...

ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΤΩΝ ΘΘΟΠΟΙΩΝ

Τ Ο ΓΚΑΜΠΡΙΛΑΚ ἀπείχε τώρα 7 μίλια περίπου ἀπὸ τὸ σημεῖο πὺν ἦταν ὁ 'Αντρέ. Κόντευε νὰ φθάσῃ στὸ Γκινιέν, μιά γειτονικὴ πόλι τοῦ χωριοῦ του, πρὸς τὰ βόρεια. Ἡ νύχτα ὅμως, εἶχε πέσει ἐδῶ καὶ πολὺ ὥρα καὶ ἡ κούρασις σφαλοῦσε τὰ βλέφαρα τοῦ νεαροῦ δικηγόρου. Μέσα σὲ ἕνα χωράφι, φάνταζε ἕνας σταυλὸς πὺν ἡ πόρτα του ἦταν ὀρθωνοιχτη. Ὁ 'Αντρέ, πλησίασε μὲ χροὶ ἐκεῖ καὶ δισταχτικὰ προχώρησε στὸ ἐσωτερικό. Μὲ τὶς λίγες δυνάμεις πὺν τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, σκαρφάλωσε πάνω σὲ ἕνα πατάρι πὺν ἦταν γεμάτο σανὸ καὶ χώθηκε ἀνάμεσα στὰ δεμάτια. Σκεπάσθηκε μὲ τ' ἄχυρα καὶ παραδόθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μορφέως...

Ὅταν ξύπνησε, ὁ ἥλιος ἦταν ἀρκετὰ ψηλὰ καὶ κατὰλαβε πὺς εἶχε περάσει ἡ ὥρα. Προτοῦ θυμηθῇ πὺς εἶχε βρεθῇ ἐκεῖ καὶ πρὶν ἀκούει διαπιστώσει πὺν ἠρισκόταν ἀκούσε πνιγτὲς φωνὲς διπλά του. Σήκωσε τὸ κεφάλι μέσα ἀπὸ τὰ ἄχυρα καὶ εἶδε ἕνα νεαρό ζευγάρι νὰ λήθῃ γλυκόλογα ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ πατάρι. Ὁ 'Αντρέ ἔστησε αὐτὶ καὶ ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας τοῦ φάνηκε γνωστὴ. Μόλις συνήλθε περισσότερο, προσπάθησε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπο τῆς ἀγνωστής. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του ἀκριβῶς, ἦταν ἡ ὁμορφὴ Κλεμὲν κι' αὐτὸς ἀκόμα κοιμόταν...

Ἐδωσε μιά πηδιά καὶ βρέθηκε μπροστὰ στὸ

Ξαγιάρι πού ἔμεινε ἀναιδο ἀπὸ τὴν κατάπληξι.
'Απὸ πού ἦρθε πάλι αὐτὸς ὁ οὐρανοκατέβατος;
---Κλεμέν, φώναξε ὁ νεαρὸς δικηγόρος καὶ ἄνοιξε διάπλατα τὴν ἀγκαλιά του.

'Εκείνη, χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὸν συνοδό της τὸν παράτησε κι' ἔτρεξε νὰ χωθῇ μέσα στὰ μπράτσα του, φωνάζοντας συγχρόνως:

---'Αντρέ, ἀγάπη μου. Πού ξεφύτρωσες ἐδῶ;

'Ο 'Αντρέ, εἶχε γνωρίσει τὴν Κλεμέν, πρὶν μερικά χρόνια στὸ Παρίσι, ὅταν σπουδάζε δικηγόρος. 'Ηταν τότε παιδούλα 16 χρονῶν καὶ πρωταγωνίστρια σὲ ἕνα μπουλούκι ἡθοποιῶν. Εἶχε περάσει ὑπέροχες στιγμὲς κοντά της, ἀλλὰ ὁ χωρισμός τους ἦταν τόσο ἀπροσδόκητος πὺν ἡ Κλεμέν εἶχε ὀρκισθῇ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ ἂν τὸν ξανάβρισκε.

---Τί γυρεύεις ἐδῶ; τὴν ρώτησε. Νόμιζα ὅτι εἶσουνα στὸ Παρίσι.

---Στὸ Παρίσι! Καλύτερα βασίλισσα στὴν ἐπαρχία παρὰ σκλάβια στὸ Παρίσι. 'Απὸ πού ξερχεσαι παληάνθρωπε, τοῦ εἶπε κατόπιν τριφερά ἡ Κλεμέν.

---'Εσεῖς πὺν πάτε; ἀλλάξε τὴν συζήτησι ὁ 'Αντρέ... Θὰ πῆγαιναν στὸ Γκινιέν, πὺν εἶχε ζωοπανήγυρι τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωί. Θὰ ἔκαναν τὴν θριαμβευτικὴ τους εἰσὸδο στὴν πόλι τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ ἔστηναν τὴν σκηνή τους στὴν παλὰ ἀγορά. Τὸ ἔργο πὺν θὰ ἀνέβαζαν ἦταν δημιουργία τοῦ θιασάρχου τοῦ ν. Πινέτ. 'Ο κ. Πινέτ ὅμως, ἦταν ἀπαρηγόρητος γιατί εἶχε χάσει ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους βοηθοὺς καὶ ἡθοποιούς του, τὸν Πολτινέλε, πὺν τὸν κράτησε μιά χῆρα στὸ προηγουμένον χωριὸ ἂν' ὅπου πέρασαν. 'Ο Πολτινέλε, ἦταν ὁ πολυτεχνίτης τοῦ θιάσου. 'Εκανε τὸν ἡθοποιό, τὸν μηχανικὸ σκηνῆς, τὸν σκηνογράφο καὶ τὸν ταμία. 'Ο 'Αντρέ, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του, ἀκούοντας τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς ἡθοποιούς πὺν τὸν εἶχαν περικυκλώσει νὰ τοῦ λήξῃ σὲ κωμικὸ τόνο τὰ βάσανά του. 'Η Κλεμέν, εἶχε ξεχάσει τὸν ὄρκο πὺν πῆρε νὰ τὸν σκοτώσῃ μόλις τὸν ξανασυναντοῦσε καὶ καμάρωνε σὰν γύφτικο σκερπάνι δίπλα του, ἐνῶ συγχρόνως τὸν σύστηνε δεξιά - ἀριστερά.

Μόνον ὅταν ἔμειναν μόνοι μέσα στὴν ἄμαξα -- σπíti τῆς Κλεμέν, ἡ τελευταία τὸν περιέλουσε μὲ τίς χειρότερες βρισιὲς καὶ κόντεψε νὰ τὸν σκοτώσῃ πραγματικά μὲ μιὰ τηγανιά πὺν τὸ ἔδωσε. Γρήγορα ὅμως παραδόθηκε ἀνυπεράσπιστη στὴν γοητεία του. 'Εκεῖ, ἀνάμεσα στὰ χάρδια καὶ τὰ φιλιὰ τους, τῆς ἔδωσε τὸν λόγο του ὅτι θὰ γινόταν κι' αὐτὸς μέλος τοῦ θιάσου καὶ πὺς θὰ τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ ὅπου κι' ἂν πῆγαινε. 'Ο 'Αντρέ ὅμως, εἶχε κάτι ἄλλο στὸ νοῦ του...

Ο ΑΝΤΡΕ ΠΙΘΑΝΕ, ΖΗΤΩ Ο ΣΚΑΡΑΜΟΥΣ

Η ΕΙΣΟΔΟΣ τοῦ θιάσου στὸ Κινιέν, μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν θριαμβευτικὴ ὅπως περιέμενε ὁ κ. Μπινέτ, προσεχάλεσε ὅμως τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κατοίκων του. 'Ηταν στ' ἀλήθεια μιὰ κωμικὴ παρέλασι. Οἱ ἡθοποιοὶ εἶχαν φορέσει τὰ πὺ ἐντυπωσιακὰ τους κοστούμια καὶ ἔστειλαν ἀμέτρητα φιλιὰ στοὺς μελλοντικούς θεατὰς των. 'Ο 'Αντρέ, ἦταν μονάχα κουρμένος μέσα στ' ἄμαξι τῆς Κλεμέν, ἐνῶ ἡ πρωταγωνίστρια, μάγευε τοὺς ἀρσενικούς τῆς πόλεως μὲ τὸ γεμάτο ὑποσχέσεις χαμόγελό της, καθὼς τραβοῦσε τὰ ἡνία μὲ χάρι καὶ γοητεία. 'Όταν ὅλα τακτοποιήθηκαν καὶ ὁ θιάσος ἔκανε τίς πρόβες του, μέσα στὸ ἐτοιμόρροπο ἐκεῖνο μαγαζί, ὁ 'Αντρέ δόηκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ σκάσῃ. Εἶχε σκοπὸ στὸ Γκινιέν, νὰ ἔρθῃ σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν 'Επαναστατικὴ ἐπιτροπὴ καὶ νὰ συναντήσῃ κάποιον Μωρίς, ἐπιστῆθιο φίλο καὶ ὁμοϊδεάτη τοῦ Φιλίπ.

Τὸ σούρουπο εἶχε πέσει ἀπὸ πολὺ ὥρα καὶ ἔτσι ὁ 'Αντρέ δὲν προκαλοῦσε ἐντύπωσι, οὔτε τὸν περιεργαζόταν κανεῖς. 'Αλλως τε, λόγω τοῦ πανηγυριοῦ, ἡ πόλις ἦταν γεμάτη ξένους καὶ οἱ δρόμοι βουίζαν ἀπὸ κίνησι. 'Ο 'Αντρέ χαμογέλασε στὴν σκέψι τί μοῦτρα θὰ ἔκαμε ἡ Κλεμέν ὅταν θὰ ἔπαιρνε εἰδησι τὴν νέα ἐξαφάνισί του. 'Ηταν τυχερὸ ὅμως, νὰ τὴν ξαναδοῇ σύντομα...

'Ο Μωρίς ἔλλειπε στὸ Παρίσι καὶ ἡ ἐπιτροπὴ πὺν γύρευε εἶχε ἐξαφανισθῇ γιὰ λίγο ἀπὸ τὴν πόλι, γιατί εἶχε ξεσπάσει τὸν τελευταῖο καιρὸ μεγάλο κύμα τρομοκρατίας. Τὸ χειρότερο ὅμως ἦταν, ὅτι πῆρε τὸ μάτι του μερικούς ἀνθρώπους τοῦ Ντ' 'Αζύρ πὺν ἀσφαλῶς θὰ ἔφαχναν γι' αὐτόν. Δὲν γελάσθηκε. Κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς, τὸν ἀντελήφθηκε καὶ τότε μέσα στοὺς γεμάτο κίνησι δρόμους ἄρχισε ἕνα τρομερὸ ἀνθρωποκυνηγητό. 'Ο 'Αντρέ, τὰ εἶχε χαμένα. Δὲν τὴν ἔφερε καὶ τόσο καλὰ τὴν πόλι. 'Ετρεχε σὰν τρελλὸς ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ξαφνικά, ἡ καλὴ του τύχη τὸν δόηθηκε νὰ παρουσιασθῇ μπροστά του, ἡ παράγκα πὺν στέγαζε τὸν θιάσο Πινέτ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, μῆκε μέσα καὶ ἔτρεξε στὸ ὑπόγειο πὺν ἦταν τὰ καμαρίνια...

'Εν τῷ μεταξύ, πάνω στὴν σκηνή, παιζόταν ἡ κωμωδία ὁ «'Ακαρδὸς Πατέρας». Οἱ ἡθοποιοὶ ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς θεατὰς καὶ ὁ κ. Πινέτ ἐτοιμαζόταν νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐμφάνισι τοῦ μεγάλου κωμικοῦ τοῦ θιάσου του, τοῦ μοναδικοῦ κι' ἀσύγκριτου, Σκαραμοῦς. Τὸ νέο ὅμως πὺν τοῦ ἔφεραν ἦταν συνταρακτικό. 'Ο Σκαραμοῦς, ὅπως συνήθως ἦταν σκνίπα στὸ μεθύσι.

---Κάντε ὅτι μπορεῖτε, ἔλεγε παρακλητικά. Θὰ μῆς σκοτώσουν ἂν δὲν βγῇ ὁ Σκαραμοῦς...

Πρὶν ἀκόμα τελειώσει τὴν φράσι του, στὴν σκηνὴ πάνω ἦταν κιόλας ὁ Σκαραμοῦς. Τί περίεργο αὐθιγία! Τοῦ φαινόταν ψηλότερος καὶ πιὸ γεροδεμένος. Τί ἔπαθε ἀπὸψε αὐτός. Ἔλεγε περισσότερο γούστο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ καὶ οἱ κινήσεις του εἶχαν μιὰ τέτοια φυσικὴ ἀδεξιότητα πού ἔκαναν τοὺς θεατὰς νὰ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια. Μὰ αὐτός ἦταν ἀποκάλυψις! Μπράβο Σκαραμοῦς. Ὁ λόκληρος ὁ θίασος διασκέδαζε μαζί του καὶ πιὸ πολὺ οἱ θεαταί...

Οἱ διώχτες τοῦ Ἀντρέ, εἶχαν μὴ τώρα μέσα στοῦ θέατρο κι' ἔφαχναν δεξιά ἀριστερά. Ὁ Σκαραμοῦς, ἔρριχνε πού καὶ πού ἀνήσυχες ματιές στοὺς στρατιῶτες πού εἶχαν κάνει τὸν κόσμο ἄνω - κάτω. Τὴν ἀνησυχία αὐτὴ τοῦ κωμικοῦ τὴν πρόσεξε καὶ ἡ Κλεμένη πού συμπρωταγωνιστοῦσε μαζί του. Σὲ μιὰ στιγμή ὅταν αὐτὸς τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε, τότε κατάλαβε. Ἀ! τὸν μασκαρά! Καλὰ δὲν τὴν ξεγελοῦσε τὸ μάτι της!

— Ἀντρέ, τοῦ ψιθύρισε...

— Παίξε, παίξε, τῆς εἶπε αὐτός. Χαμογέλα.

— Ἐσένα ψάχνουν νὰ βροῦν;

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά...

— Ἐ, ἐσεῖς, φώναξε, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διωκτῶν τοῦ Ἀντρέ πρὸς τοὺς ἠθοποιούς, σταματήστε, γιατί ἔγω νὰ σὰς πῶ κάτι τὸ πολὺ σοβαρό...

Ἡ παράστασις, σταμάτησε ἁμέσως. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς περιπόλου ἀνέβηκε στὴν σκηνὴ καὶ διέταξε ὅλους νὰ βγάλουν τίς μάσκες. Ὁ Σκαραμοῦς, φοροῦσε μιὰ μαύρη προσωπίδα μὲ μιὰ πελώρια μύτη πού τὸ ἔδινε μιὰ τόσο κωμικὴ ὄψη πού καὶ ἄθελά σου ἀκόμα γελοῦσες...

— Κι' ἐσὺ βγάλε τὴν μάσκα, τὸν διέταξε ὁ ἀξιωματικὸς...

— Τὸ πρόσωπο τοῦ Σκαραμοῦς εἶναι καμένο, γι' αὐτὸ φορὰ τὴν μάσκα, ἐπενέβη ὁ Πινέτ.

— Εἶπα νὰ βγάλουν ὅλοι τίς μάσκες, ἐπέμενε...

Ὁ Σκαραμοῦς, ἔκανε διάφορες κωμικὲς κινήσεις καὶ ξαφνικά... ξαφνικά, ἔνοιωσε τὸ πάτωμα νὰ ὑποχωρᾷ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ νὰ ἐξαφανίζεται σ' ἓνα βαθὺ σκοτάδι.

— Γρήγορα στὸ ὑπόγειο, φώναξε ἐπιτακτικά ὁ ἀξιωματικὸς...

Ἡ Κλεμένη, ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ ἓνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως. Αὐτὴ εἶχε πατήσει τὸν μοχλὸ τῆς καταπακτῆς πού ρούφηξε τὸν Σκαραμοῦς. Οἱ στρατιῶτες, κατέβηκαν στὸ ὑπόγειο καὶ ὁρῶσαν τὸν κωμικὸ πεσμένο ἀνάσκελα, πάνω σὲ ἓνα μπαούλο. Ὁ ἀξιωματικὸς μὲ βιασίνη τράβηξε τὴν μάσκα πού σκέπαζε τὸ πρόσωπό του καὶ εἶδε πραγματικά ὅτι ὁ Πινέτ εἶχε δίκιο. Τὰ μούτρα τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἦσαν κατεφαγωμένα ἀπὸ τίς φλόγες...

ΚΙ' Ο ΣΚΑΡΑΜΟΤΣ ΘΡΙΑΜΒΕΤΕΙ

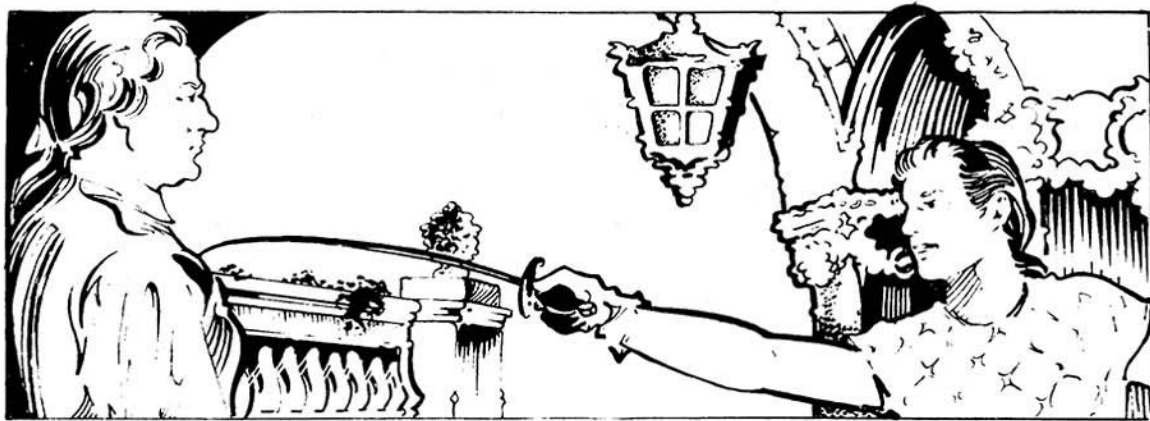
ΜΟΛΙΣ ἔφυγε ἡ περιπόλος, βγήκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα τοῦ Ὁ Ἀντρέ. Ἡ Κλεμένη ἦταν ἔξω φρενῶν. Τὰ ἔβαζε καὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀκόμα πού εἶχε τόση ἀδυναμία καὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ κἀνὴ κακό. Καὶ πάλι ὅμως ὅλα ἔγιναν μέλι - γάλα. Ὁ νεαρὸς δικηγόρος τῆς ἔδωσε μερικὲς ἐξηγήσεις καὶ συμπληρώθηκαν πανηγυρικά. Ἐκεῖνος ὅμως πού ἦταν ἐνθουσιασμένος, ἦταν ὁ Πινέτ Παρεκάλισε σχεδὸν γονατιστὸς τὸν Ἀντρέ νὰ παραμείνῃ μαζί τους καὶ αὐτὸς μὴ βλέποντας ἄλλη διέξοδο, δέχθηκε τὴν πρότασι. Ἐξήγησε στὸν θιασάρχῃ ὅτι τὸν κινηγοῦσαν καὶ πῶς τὴν τελευταία στιγμή πάνω στὴν ἀπελπισία του φόρεσε τὰ ρούχα τοῦ Σκαραμοῦς καὶ τὸν προειδοποίησε γιὰ τοὺς κινδύνους πού διέτρεχε παρόχοντάς του προστασία, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἄκουγε τίποτα...

Μετά τὸ Γαινιέν, ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Μωρέ. Ἡ φήμῃ τοῦ Σκαραμοῦς εἶχε φθάσει πιὸ μπροστὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἐκεῖ καὶ τὸ θέατρο ἦταν κατάμεστο καὶ τίς τέσσερις βραδιὲς πού ἔδωσε παραστάσεις ὁ θίασος τοῦ Πινέτ. Στὸ Πιπριάζ, ὁ θρίαμβος, ἦταν χωρὶς προηγούμενο. Οἱ θεαταὶ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὰ γειτονικά μέρη γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸν μεγάλο κωμικὸ Σκαραμοῦς καὶ ὁ Πινέτ, ἔτριβε τὰ χεῖρα ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ ταμεῖο εἶχε παραφουσκώσει τώρα ἀπὸ λεπτὰ.

Ἐπαισαν πλέον νὰ παίξουν σὲ κακοιορισμένη χωριά καὶ πῆσαν σβάρα τίς μεγάλες πόλεις. Στὸ Ρεντὸν ἔδωσαν παραστάσεις σὲ ἓνα ἀληθινὸ θέατρο κι' ὁ κ. Πινέτ δάκρυσε ἀπὸ συγκίνησι πού τὸ ὄνειρό του γινόταν πραγματικότητα καὶ πατοῦσε τὰ σανίδια μιᾶς πελώριας σκηνῆς. Μετὰ τὸ Ρεντὸν, ἦρθε ἡ Νάντυ καὶ ὁ θίασος ἔπαιξε στὸ θέατρο Φεγναντό. Τὸ θέατρο Φεγναντό, ἦταν μιὰ ἐπαρχιακὴ Κομεντί Φρανσαῖ κι' ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ τὴν μεγάλη τοῦτῃ Γαλλικὴ σκηνὴ ὁ δρόμος ἦταν εἰκόλος. Ὁ Σκαραμοῦς, ἦταν πλέον γνωστὸς σὲ ὅλη κληρὴ τὴν Γαλλία. Ὁ θρίαμβος ὅμως καὶ οἱ καλλιτεχνικὲς δάφνες, δὲν ἔκαναν τὸν Ἀντρέ νὰ ξεχάσῃ τὸν ὄρκο πού εἶχε δώσει καὶ ἡ θύμησι τοῦ ἀδικοσκοτωμένου φίλου του, τὸν βασάνιζε καθημερινά...

Ο ΣΚΑΡΑΜΟΤΣ ΘΥΜΩΝΕΙ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ Φεγναντό ξανάδε ὁ Ἀντρέ τὸν πιὸ μυστὸ ἔχθρο του. Ὁ μαρκήσιος Ντ' Ἀζόρ, καθόταν σὲ ἓνα θεοκρεῖο κοντὰ στὴν σκηνή, συνοδευόμενος ὅπως πάντα μὲ τοὺς ἀπαραίτητους μπράβους του. Ξεκαρδίζονταν μὲ τ' ἀστεία τοῦ Σκαραμοῦς καὶ ἔλεγε συνεχῶς ὅτι πρώτη φορὰ γελοῦρε τόσο πολὺ. Ὁ Σκαραμοῦς, δὲν ἄργησε νὰ τὸν πάρῃ εἰδησι. Μόλις τὸν εἶδε, ἔνοιωσε ἓνα

αφίξιμο στην καρδιά και η μορφή του άτυχου Φιλίπ. Ξεπρόλαβε μπροστά στα μάτια του. Τον κατάλαβε άμέσως και η Κλεμέν.

---Τί έπαθες; τόν ρώτησε ψιθυριστά.

---Τίποτα, άπάντησε εκείνος, αλλά αυτό τό τίποτα έννοούσε, πολλά.

Τό βλέμμα του, δέν τό ξεκολλούσε πάνω από τόν μαρκήσιο κι' εκείνο τό βράδυ οί συνάδελφοί του παρατήρησαν ότι έπαιξε νευρικά και πώς για πρώτη φορά διαζόταν νά τελειώσει ή παράστασις. Στα καμαρίνια, φυσούσε και ξεφινούσε από τό κακό του και τού ερχόταν νά χιμήξει στο θεωρείο και νά πνίξει τόν Ντ' Αζύρ με τά ίδια του τά χέρια. 'Η Κλεμέν, τόν πλησίασε μόλις τελείωσε ή παράστασις καθώς καθόταν σκεπτικός μέσα στο καμαρίνι του και τόν ρώτησε:

---Τί σου συμβαίνει 'Αντρέ; Γιατί είσαι άκερος άπόψε; Τί σε στενοχωρεί;

'Ο 'Αντρέ έπεσε σάν μωρό παιδί μέσα στην άγκαλιά της και ξέσπασε σε λυγμούς. 'Ανάμεσα στοίς λυγμούς του, τής εξήγησε τό δράμα πού παιζόταν στην καρδιά του.

---Και τί σκοπεύεις τώρα νά κάνης; τόν ξαναρώτησε.

---Νά τόν σκοτώσω. Για νά τόν σκοτώσω όμως, πρέπει νά είμαι καλύτερος ξιφουάχος από αυτόν και καλύτερος θά γίνω μονάχα στο Παρίσι. 'Ο έ-pόμμενος σταθμός μας Κλεμέν, θά είναι ή πόλις τού φωτός.

Ο ΛΑΣΚΑΛΟΣ ΤΗΣ ΞΙΦΑΣΚΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ, ύποδέχθηκε τόν Σκαρामούς με άνοιχτές άγκαλιές. 'Ο θρίαμβος τού θιάσου Πινέτ, ήταν ή μεγαλύτερα έπιτυχία τών τελευταίων έτών, έγραψαν οί έφημερίδες. 'Ο Σκαρामούς όμως, δέν ήταν ίκανοποιημένος. 'Από την ήμέρα πού είχε ξαναδύ τόν Ντ' Αζύρ, μιá σκέψη είχε μονάχα, πώς νά τόν εκδικηθώ. Έμαθε ότι δάσκαλος τού μαρκήσιου στην ξιφομαχία ήταν ό Μπερτονάντ Ντές 'Αμί, ένας από τούς καλύτερους ξιφομάχους τής εποχής εκείνης. Τό ενθάρσιοτό ήταν, ότι κι' αυτός πίστευε στην ίδια τής Δημοκρατίας κι' ό 'Αντρέ, πήγε νά τόν βρῃ, με τίς καλύτερες συστάσεις και με περισσότερο θάρρος. 'Ο Ντές 'Αμί, ένας άνδρας περίπου 40 έτών, γεροδεμένος και συμπαθέστατος, άμέσως έδειξε ένδιαφέρον για τόν καινούργιο έπίδοξο μαθητή του.

---Θά σου μιλήσω με άνοιχτά χαρτιά, τού είπε ό 'Αντρέ. Θέλω νά γίνω καλύτερος από τόν Ντ' Αζύρ. Μπορείς νά με βοηθήσης;

---Και γιατί; ρώτησε ό δάσκαλος τής ξιφομαχίας.

---Γιατί θέλω νά τόν σκοτώσω...

'Ο 'Αντρέ, εξήγησε στόν Ντές 'Αμί τό μίσος

πού έννοιωθε για τόν μαρκήσιο από πού ξεγινόυσι κι' ό δάσκαλος τού μαρκήσιου άνέλαβε νά τόν μάθη ξιφομαχία.

---Πρώτα όμως, θά πäs νά βρῃς τόν δικό μου δάσκαλο, τού είπε. Είναι ό μεγαλύτερος ξιφομάχος πού γνώρισε ποτέ ό κόσμος...

Τού έδωσε την διεύθυνσι και ό 'Αντρέ, έβαλε φτερά στα πόδια. Έψαξε δεξιά - άριστερά και τέλος τόν άνεκάληψε. 'Ηταν πλέον ένας γερασμένος άνθρωπος με κνητωμένο σώμα. 'Ηξερε όμως κάθε μυστικό τού ξίφους και όποιος έβγαινε από τά γέφια του δέν νικιόταν ποτέ. 'Ο γέρο - δάσκαλος, έρωξε μιá έξεταστική ματιά από πάνω με χει κάτω στόν 'Αντρέ πού στεκόταν με στανωμέννα χέρια μπροστά του, σάν νά τόν ζύγιζε και μετά τόν πρόσταξε:

---Βγάλε τόν μανδύα σου!

'Ο 'Αντρέ πέταξε τό ρούχο εκείνο από πάνω του κι' ό δάσκαλος τόν περιεγύστηχε από την κορυφή μέχρι τά νύχια:

---'Η φυσική σου κατασκευή είναι ό,τι πρέπει για ξιφομάχο, τού είπε τελικά. Είσαι έλαφύς, εύκίνητος κι' έχεις μακρινά πόδια και χέρια. Φίνεσια έξυπνος και μ' άρέσεις. Θά σε κάνω μεγάλο άσσο τού σπαθιού προτού σε παραδώσω στόν μαθητή μου, τόν Ντές 'Αμί...

'Ετσι, κάθε πρωί, προτού ακόμα πάει άλλος μαθητής στόν γέρο - δάσκαλο, ό 'Αντρέ έπι δύο ώρες συνεχώς άκουγε από τό σοφό τον στόμα, συμβουλές, διδασκαλίες και διάφορα κόλπα. 'Ο νεαρός δικηγόρος έδειχνε ότι θά διέπρεπε και σάν ξιφομάχος.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΝΤ' ΑΖΤΡ

ΚΟΝΤΑ στόν γέρο - δάσκαλο τής ξιφομαχίας έμεινε περίπου δύο μήνες. Είχε κάνει τόσο σημαντική πρόοδο, ώστε ό γέρος, άρχισε νά τόν θιαμίζη. Ένα πρωί μετά τό μάθημα, τού είπε:

---'Αντρέ παιδί μου, τώρα πλέον χρειάζεσαι έξάσκηση. Πήγαινε νά βρῃς τόν Ντές 'Αμί και πές του ότι πρέπει νά σε αναλάβη εκείνος από έδω και έμπρός...

'Ο 'Αντρέ, φίλησε τό χέρι τού ανθρώπου πού τόν είχε βοηθήσει νά φθάση πιο κοντά στόν σκοπό του και τόν αποχαρέτηκε συγκινημένος. 'Όταν πήγε στο σπίτι τού Ντές 'Αμί, τόν πληροφορήσαν ότι ό δάσκαλος τής ξιφομαχίας, έμενε έδω και λίγο καιρό στόν κύργο τού Σατρών εκεί πού είχε καταλήξει κι' ό Ντ' Αζύρ, από την ήμέρα πού ήρθε στο Παρίσι. 'Ο μαρκήσιος, αποφάσισε νά μείνη πλέον μόνιμα στην πρωτεύουσα και διάλεξε σάν κατοικία του τό Σατρών, έναν από τούς κύργους τών προγόνων του. 'Ηθελε τόν Ντ' Αμί κοντά του, γιατί

οι κίνδυνοι στο Παρίσι, ήταν περισσότεροι και πού τώρα μάλιστα ή επανάστασις ήταν έτοιμη να ξεσπάση από στιγμή σε στιγμή. Στόν ίδιο πύργο έμενε και ή 'Αλίν, ή κόρη του Ντέ Γκαμπριλάκ. Είχε αρραβωνισθή επίσης με τόν μαρκήσιο και οι γάμοι τους είχαν ορισθή να γίνουν σύντομα.

Ο Σκαραμούς, χωρίς να διατάξη ούτε λεπτό έβαλε πλώρη για τόν πύργο. Είχε να πετύχει μ' ένα σμπάρο δυό τρυγώνια. Να συναντήσει πρώτα τόν Ντές 'Αμί και κατόπιν, αν μπορούσε να φθάσει μέχρι τὰ διαμερίσματα της 'Αλίν. Πόσο την είχε επιθυμεί αυτή την γλυκειά κοπέλλα!

Στήν 'Ανατολική πλευρά του πύργου, είδε ν' ανόδουν φώτα και προχωρώντας με κάθε προφύλαξη έφθασε μέχρι εκεί. 'Ανέβηκε σ' ένα δέντρο που ήταν ακριβώς έξω από τὸ παράθυρο που τὸ έβλεπε φωτισμένο κι' έστελνε τὰ κλαδιά του πάνω ψηλά και κύτταξε μέσα στο έσωτερικό. Σε μια μεγάλη αίθουσα, ήταν ὁ Ντ' Αζύρ και ξιφομαχούσε με τόν Ντές 'Αμί. Ὁ 'Αντρέ, έμεινε έκστατικός μπροστά στην τελειότητα τῶν κινήσεων τῶν δύο τούτων ξιφομάγων και θαύμαζε ὄχι μονάχα τόν Ντές 'Αμί αλλά περισσότερον τόν πιο μοητό έχθρό του. Μέχρι τ' αὐτιά του, έφθανε ή φωνή του μαρκήσιου που γεμάτος κομπασμό έλεγε συνεχώς:

---Φυλάξου Μπερντράντ... 'Αγκαρ... έμπρός... χτύπα...

Πάντοτε ξέφευγε με μαεστρία τὰ χτυπήματα του δασκάλου του κι' έμοιαζε με άλεπού που κατορθώνει να ξεγελά τοὺς πιο έξυπνους και έμλειρους κυνηγούς. Τὸ θέαμα βέβαια ήταν ευχάριστο, αλλά έπρεπε να πάη και μέχρι της 'Αλίν. Πήδηξε με προφύλαξη στόν μικρό έξώστη που ήταν μπροστά του και προσέχοντας να μη κάνει θόρυβο, τράβηξε για την αντίθετη πλευρά του πύργου. Εκεί που έλπιζε να συναντήσει την κόρη του Ντέ Γκαμπριλάκ...

Δέν δυσκολεύθηκε να φθάσει στο δωμάτιο που έμενε ή 'Αλίν. Η κοπέλλα ήταν ξαπλωμένη στο μεγάλο κρεβάτι της και φαινόταν σαν να δνειροπολούσε. Ὁ 'Αντρέ, χτύπησε διακριτικά τὸ τζάμι της μπαλκονόπορτας και ή 'Αλίν, πετάχθηκε ὄρθια σαν να είχε δεχθῇ ηλεκτρική εκκένωση. Στην άρχή πήγε να φωνάξει αλλά συγκρατήθηκε. 'Έτρεξε διαστικὰ πρὸς τὸ μπαλκόνι κι' ένα κράμα έκπληξως, χαράς, αστισμάρας και φόβου απλώθηκε στο ὄραίο πρόσωπό της. Ὁ Σκαραμούς, της έκανε νόημα να σιωπήσει και αὐτὴ μὲ χέρια που έτρεμαν άνοιξε την μπαλκονόπορτα. Καὶ οι δύο τους έμειναν βουβοί, κοιτάζοντας ἐρωτηματικά ὁ ένας τόν άλλον.

---'Αντρέ, κατόρθωσε τελικά να ψελίση ή 'Αλίν, τί γνωρίζεις εδῶ; Τρελλάθηκες;

---Σ' αποθύμησα, της απάντησε εκείνος με ένα χαμόγελο. 'Ηρθα να σε δῶ. 'Εμαθα ὅτι παντρεύεσαι και σκέφθηκα να πεταχθῶ μένει εδῶ για να σου δώσω και τις δικές μου ενχές...

---Ξέρεις ὅτι, ὁ Ντ' Αζύρ, έχει ὀρκιστῇ να σε οζοτώσει με τὰ ίδια του τὰ χέρια;

---Κι' ἐγὼ τὸ ίδιο, γι' αὐτόν, είπε απλά ὁ 'Αντρέ.

Δέν της είπε ὅτι αὐτὸς ήταν ὁ Σκαραμούς. Της μίλησε άόριστα και άνάφερε ένα σωρό ψέμματα. Τόν παρώτρυνε να φύγει γιατί κινδύνευε να τὸν συλλάβουν κι' ὁ 'Αντρέ έφυγε αφού της φίλησε τὸ χέρι και της υποσχέθηκε πὸς θα πήγαινε σύντομα να την ξαναδῇ. Ὅταν, ξαναγύρισε στο παράθυρο από ὅπου έβλεπε την αίθουσα που ξιφομαχούσαν πρὸ λίγону, την βόηκε άδεια. 'Αφῆσε να του ξεφύγει μια πνιχτή βλαστήμια κι' ετοιμάσθηκε να εγκαταλείψη τόν πύργο. Ξαφνικά όμως,

είδε μια πόρτα ν' άνοίγει στο βάθος. Στο κατώφλι της, φάνηκε ὁ Ντές 'Αμί. 'Αφού βεβαιώθηκε ὅτι ήταν μόνος, χτύπησε τὸ τζάμι... Ὁ δάσκαλος της ξιφομαχίας, γύρισε τὸ κεφάλι. Μόλις αντίκρισε τόν 'Αντρέ, μια γοιμάτσα καταπλήξεως σύσπασε τὸ πρόσωπό του. 'Έρριξε μια ματιά ἐρευνητική τριγύρω του και κατόπιν πλησίασε στο παράθυρο. Τὸ άνοιξε κι' ὁ 'Αντρέ πήδησε μέσα. 'Εσφιξαν τὰ χέρια και ὁ Ντές 'Αμί τὸν ρώτησε για τόν παλαιὸ τὸν δάσκαλο.

---Μου είπε ὅτι έφθασε ή ὥρα να με αναλάβης εσύ, ψιθύρισε στόν Ντές 'Αμί. Πῆγα σπίτι σου κι' μου ειπαν ὅτι θα σε εύρισκα εδῶ. Να με λουπόν.

---Ὁ Ντ' Αζύρ έφυγε πρὸ λίγону και πάει για ύπνο. Θέλεις να σου δώσω τὸ πρώτο μάθημα εδῶ; Προτείνει ὁ Ντές 'Αμί.

Ὁ 'Αντρέ άλλο που δέν ήθελε. Πέταξε τόν μανδύα και τὸ σακάκι του και άρπαξε τὸ ξίφος που του πέταξε ὁ δάσκαλός του. Οι δύο άνδρες πήραν θέσι και τὸ μάθημα άρχισε. Ὁ Σκαραμούς κινώταν άνετα κι' έφερνε πολλές φορές σε δύσκολη θέσι τόν Ντές 'Αμί. Τὰ σπαθιά τους έκαναν τόσο θόρυβο που δέν άκουσαν την πόρτα που άνοι-

Ξε και πάνω στον μικρό εξώστη φάνηκε ο Ντ' Αζύρ. Τα μάτια του σαν σαίτες πήγαν και καρφώθηκαν στο πρόσωπο του 'Αντρέ. 'Ο θυμός ανέβηκε στο κεφάλι του και έγινε κατακόκκινος σαν παραρούνα.

---Θά σου δώσω κι' εγώ ένα μάθημα, φώναξε ειρωνικά και ή προσοχή των δύο ξιφομάχων αποσπάστηκε προς τὸ μέρος του.

Τὸ ξίφος, παρ' ὀλίγο νὰ πέσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ 'Αντρέ, ἀλλὰ γρήγορα τὸ παλληκάρι ξαναβρήκε τὴν αὐτοκυριαρχία του.

---Εὐχαρίστως κ. μαρκήσιε, ἀπάντησε ὁ Σκαρामούς, θά μὲ βοηθήσετε νὰ σᾶς σκοτώσω πῶ γρήγορα... 'Ενα τρανταχτὸ γέλιο ἀντήχησε καὶ ὁ Ντ' Αζύρ πρόσταξε τὸν δάσκαλο τῆς ξιφομαχίας.

---Φύγε ἀπὸ τὴν μέση κι' ἄφησέ μας μόνους...

ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ, ΤΩΡΑ

Θ Α ΠΕΘΑΝΗΣ τώρα ἀμέσως, εἶπε ὁ μαρκήσιος στὸν 'Αντρέ, καθὼς τὰ ξίφη τῶν διασταυρώθηκαν. Θά σὲ σκοτώσω σὺν σκυλί, πρῶτον γιὰτὶ πρὶν λίγο καιρὸ πὲ προσέβαλες καὶ γιὰτὶ τὼρι μπήκες. σὺν κλέπτῃς μέσα στὸ σπίτι μου...

---'Ισως νὰ μὴν μπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Σκαρामούς ειρωνικά κι' αὐτὸς.

Πηδούσαν, ἔτρεχαν χτυπούσαν τὰ ξίφη τους με λύσσα καὶ ὁ μαρκήσιος ἔβλεπε ὅτι εἶχε νὰ κἀνὴ μὲ ἓναν ὑπολογισμό ἀντίπαλο. 'Ο 'Αντρέ, ἀντιμετώπιζε μὲ επιτυχία τὶς ἐπιθέσεις τοῦ Ντ' Αζύρ καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὴν κατάλληλη ἐνκαιρία γιὰ νὰ τρυπήσει τὴν καρδιά τοῦ ἀντιπάλου του. 'Ο μαρκήσιος εἶχε λυσσάσει ἀπὸ τὸ κακό του. Μόχρη τώρα, οἱ ἀντίπαλοί του, κρατοῦσαν μερικὰ δευτερόλεπτα μονάχα καὶ μετὰ, τὴν πλήρῶνα ἀκριβὰ τὴν νύφη. Αὐτὸς ὅμως, δὲν φαινόταν νὰ ἰδρώνῃ τὸ αὐτὶ του. Γιὰ πρόσεξε λιγάκι, ἔλεγε στὸν ἑαυτὸ του. Σεμπερδνευε ἂν δὲν θέλῃς νὰ μὴ γελοιοπονηθῇς.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς κούρασης, ἄρχισε νὰ τὰ νοιώθῃ τώρα ὁ 'Αντρέ ἔντονα. Τὸ χέρι του, δὲν εἶχε πλέον τὴν εὐκνησία καὶ τὴν σταθερότητα τῶν πρῶτων λεπτῶν τῆς ἀναιμετρήσεως. 'Αντίθετως ὁ μαρκήσιος, εἶχε γίνεи πῶ ἐπικίνδυνος καὶ ἡ ἀπόδοσίς του δὲν μετριόσθηκε διόλου. Σὲ μὴ στιγμὴ, ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους του, γοατσοῦνισε τὸ μπράτσο τοῦ Σκαρामούς. Τὸ αἷμα, ἔβαψε τὸ κάτωσπρο ποικαμῖσο κι' ὁ πόνος ἀγγίξε στὴν καρδιά τοῦ 'Αντρέ. 'Ο Ντ' Αζύρ, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνα γέλιο ἱκανοποιήσεως...

---Λοιπὸν φιλαράκο, ἔχεις ἀκόμα τὴν ἀπαίτησι νὰ μὲ σκοτώσης; τὸν εἰρωνεύθηκε ὁ μαρκήσιος, ἐνῶ τὸν εἶχε στριμώξει κοντὰ στὸ τζάκι.

'Ο 'Αντρέ, μὲ μὴ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὸν θανάσιμο κλοῖο τοῦ ἀντιπάλου του καὶ ἀνέβηκε μερικὰ σκαλοπάτια τῆς σκάλας πὸ ὀδηγοῦσε στὸν μικρὸ εξώστη. Τὸν ἀκολούθησε ἀμέσως ὁ Ντ' Αζύρ. 'Ανέβηκαν, ξανακατέβηκαν ξιφομαχώντας συνεχῶς καὶ τελικὰ ὁ μαρκήσιος κατῳρόθωσε νὰ πληγώσῃ καὶ τὸ ἄλλο μπράτσο τοῦ 'Αντρέ. 'Τότερα, τὸν ἀφώπλισε κίολας. Μὲ μὴ ἀστραπιαία κίνησι, τὸν ἀνάγκασε νὰ πετάξῃ τὸ ξίφος πὸ κρατοῦσε κι' ἐτοιμάσθηκε κατὰ πιν νὰ τὸν τρυπήσῃ. 'Ο 'Αντρέ ὅμως, δὲν τὰ ἔβα σκύβοντας ἀπτότομα, ξέφυγε μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀπειλητικὴ λεπίδα τοῦ μαρκησιού κι' ἄρπαξε ἓνα ἀκόντιο πὸ ἦταν πάνω στὸ τζάκι.

Τὸ ξίφος τοῦ Ντ' Αζύρ, κατέβηκε βαρεὶά στὸ ἀκόντιο πὸ τὸ χρησιμοποίησε σὺν ἀσπίδα ὁ Σκαρामούς κι' ἄφησε ἓναν ἀνατριχιαστικὸ θόρυβο τὸ γτύπημα αὐτό. 'Ο 'Αντρέ, ἔβλεπε πλέον ὀλοκάθαρο ὅτι δὲν θὰ τὰ ἔβγαζε πέρα κι' ἔπρεπε νὰ βρῇ ἓναν τρόπο διαφυγῆς ἂν ἤθελε νὰ γλυτώσῃ τὸ τομάρι του. Πέταξε τὸ ἀκόντιο κι' ἀνέβηκε δέκα-δέκα τὰ σκαλιά. 'Ο μαρκήσιος ἔτρεξε ἔοπισω του. 'Ο Σκαρामούς, ἔμοιαζε σὺν κεννηγμένο θηρίο. Δὲν ἤξερε νὰ πάῃ. Μόλις 'βρῆκε μὴ δευτέρῃ ἐνκαιρία, ξανακατέβηκε τὶς σκάλες.

'Ο Ντ' Αζύρ, δὲν τὸν ἄφησε οὔτε δῆμα. Γλεντοῦσε μὲ τὴν ἀγωνία τοῦ ἐχθροῦ του καὶ ὁ θρίαμβός του ἔφθασε στὸ κατακόρυφο ὅταν τὸν στρίμωξε τελικὰ πάνω στὸν τοῖχο καὶ ἄρχισε νὰ τὸν παιδεύῃ σαδιστικά πρὸ τοῦ τὸν ξαποστείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο. Σαφνικὰ ὅμως ὁ τοῖχος πὸν συγκρατοῦσε τὸν 'Αντρέ, ὑπεχώρησε καὶ τὸ σῶμα τοῦ παγιδευμένου, χάθηκε μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ μαρκησιού...

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Ο ΑΝΤΡΕ, δρεθήκε σὲ ἓναν σκοτεινὸ διάδρομο καὶ νόμιζε ὅτι εἶχε πάει κίολας στὴν κόλασι. Θὰ εἶχε ἀκόμα τὴν ψευδαίσθησι ὅτι ἦταν πεθαμένος, ἂν δὲν ἄκουγε μὴ ψιθυριστὴ φωνὴ νὰ τὸν καλῇ μὲ τὸ ὄνομά του. Λίγα μέτρα πῶ πέρα, ὅταν τὰ μάτια του συνήθησαν στὸ σκοτάδι, εἶδε νὰ στέ-

κεται ο δάσκαλος της ξιφομαχίας...

---Τράβα γρήγορα δεξιά, τόν πρόσταξε. Θά βρῇς στὸν κεντρικὸ ὑπόνομο. Θά τὰ πούμε αὐριο πού θά ἔρθῃς σπῆτι μου...

---Σ' εὐχαριστῶ μουρουόρισε ὁ 'Αντρέ καὶ τράβηξε πρὸς τὸ σημεῖο πού τοῦ ὑπέδειξε, ὁ Ντὲς 'Αμί...

Μόλις βρέθηκε στοὺς ἐρημους δρόμους τῶν Παρισίων, ἄρτισε νὰ βάζῃ σὲ μιὰ σειρὰ τὰ γεγονότα. Θυμήθηκε σάν ὄνειρο τὴν μονομαχία του μὲ τὸν Ντ' 'Αζύρ καὶ γέλασε μόνος του, ὅταν σκέφθηκε τί μούτρα θά ἔκανε ὁ μαρκήσιος τὴν στιγμή πού τὸν ἔχασε ἀπὸ μπροστά του...

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΞΙΦΟΜΑΧΙΑΣ ΣΤΗΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

ΠΙΟ ΨΗΛΑ τὸ σπαθί.. ἔτσι μπράβο... φυλάξου... ὄχι... ὄχι... καλὰ τώρα... μπράβο...

Αὐτὰ ἦταν τὰ λόγια πού ἀκούγε καθημερινὸς ὁ 'Αντρέ ἀπὸ τὸν Ντὲς 'Αμί. Κάθε ἡμέρα πού περνοῦσε ὅμως γινόνταν καὶ πιὸ καλότερος. Ἡ ἀναμέτρησις τῶν δυνάμεών του μὲ τὸν Ντ' 'Αζύρ τὸν εἶχε βοηθήσει σημαντικὰ νὰ βρῇ μόνος του τὶς ἀτέλειες πού παρουσιαίξε ἀκόμα. Ὁ Ντὲς 'Αμί, ἦταν ἀπόλυτα εὐχαριστημένος μὲ τὸν μαθητὴ του. Τὸν παρακολοῦθοῦσε μὲ συμπάθεια καὶ θαύμαζε τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἐπιμονὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχε βάλει σκοπὸ τὴν ζωὴ του νὰ ξεπεράσῃ σὲ τέχνη καὶ ἀποτελεσματικότητά τὸν καλότερο ξιφομάχο τῆς Γαλλίας. Ὁ 'Αντρέ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, ἔκανε ὅτι μπορούσε γιὰ νὰ βελτιώνεται καθημερινὸς ἢ ἐπιδόσει του. Μετὰ ἀπὸ τὶς παραστάσεις τοῦ θεάτρου στρωνόνταν στὴν ἐξάσκησι καὶ περνοῦσε ὥρες ὀλοκληρῆς, παίζοντας τὸ ξίφος στὰ χέρια του. Ἡ Κλεμέν, πού τὸν ἔβλεπε νὰ ἀγωνίζεται ἔτσι κα' ἐπειδὴ ἤξερε τὸν σκοπὸ τῶν προπονηματιῶν του, φοβοῦταν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ. Εἶχε μιὰ παράξενη διαίσθησι ὅτι θὰ τὸν ἔχανε ξαφνικὰ γιὰ πάντα καὶ παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ νύχτα - ἡμέρα, νὰ μακραίνῃ τὶς ὥρες πού τὸν χώριζαν ἀπὸ τὴν στιγμή τῆς ἀναμετρήσεώς του μὲ τὸν Ντ' 'Αζύρ. Ὁ Ντ' 'Αζύρ, πάλι, λὲς καὶ τὸ ἔκανε ἑξέλιπτης καὶ κάθε βράδυ σχεδὸν ὁρισζόταν στὸ θέατρο πού ἔπαιζε ὁ Σαχαρμῆς. Κάθε φορὰ τὸν τὸν ἔβλεπε ὁ 'Αντρέ, ἐνοιοῦσε ἕνα σφιγμένο στήν καρδιά καὶ τὴν ἐπιθυμία νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ ἀμέσως...

Μιὰ ἡμέρα, καθὼς ἔκαναν τὴν συνηθισμένη του, πρακτικὴ ἐξάσκησι, ὁ 'Αντρέ μὲ τὸν δάσκαλό του ὁ πῶτος ἦταν τόσο ἐπιθετικὸς καὶ ἀλλαγμένος πὺς ὁ Ντὲς 'Αμί τὰ ἔχασε. Πρώτῃ φορὰ στὴν ζωὴ του, στὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας του, αἰσθανόταν ἀνώτερο τὸν μαθητὴ του. Με

τὰ τὸν τρίτο διαξίφιισμό, σταμάτησε ἀπότομα καὶ ἔβγαλε τὴν μάσκα.

---Τί συμβαίνει μ' ἐσένα; ρώτησε. Ἦταν ὁ χρός καὶ τὰ πυκνὰ φρύδια του εἶχαν πέσει πρὸς τὰ κάτω. Δὲν μού λὲς, ἔκανες κρυφὰ μαθήματα;

Ἦταν ὑπερήφανος πού νόμιζε ὅτι δὲν ὑπῆρχε μυστικὸ στὴν τέχνη τῆς ξιφομαχίας πού νὰ μὴ τὸ ἔξερη. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἐμφάνισις τοῦ 'Αντρέ, τὸν εἶχε ἀναστατώσει καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ χάσῃ αὐτόματα τὴν ἐμπιστοσύνη πού εἶχε στὸν ἑαυτό του.

---Ὁχι, ἀπάντησε ὁ 'Αντρέ. Δούλεψα σκληρὰ μόνος μου καὶ φαίνεται ὅτι μὲ δόθησε σημαντικὰ ἡ ἐξάσκησις πού κάνω φανταστικά μέσα στὸ μυαλό μου...

---Λοιπὸν 'Αντρέ ἔχω τὴν ἐντύπωσι, ὅτι σοῦ ἔμαθα ἀρκετά. Δὲν σοῦ χρειάζονται πλέον μαθήματα...

Ἔτσι, ὁ 'Αντρέ ξεπέρασε καὶ τὸν δάσκαλό του ἀκόμα...

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΗΣ

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ λαὸς εἶχε φθάσει στὰ πρόθυρα τοῦ ἐκμηδυνισμοῦ. Οἱ βασιλεῖς του ἀνέκαυον νὰ συγκρατήσουν τὴν πτώχεια καὶ τὴν κακομοιριά πού μάστιζε τὶς λαϊκὲς τάξεις καὶ ἀπειλοῦσε νὰ ἀνέβῃ καὶ νὰ μαζαρώσῃ καὶ τὶς ὑπόλοιπες, ἔκαναν τὰ στραβά μάτια στὴν τρομοκρατικὴ πολιτικὴ τῶν ὁρνάνων, τους. Οἱ ἐνκέφαλοι τῆς ἐπαναστάσεως ὅμως δούλευαν ἀδιάκοπα. Εἶχε ἔρθει πλέον ἡ μεγάλῃ στιγμή. Ἡ Γαλλία ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρὴ στὴν ἄλλη προετοιμαζόταν γιὰ τὴν μεγάλῃ ἐξόρμησι καὶ οἱ φασαρίες πού ἐσποῦσαν σποραδικὰ σὲ διάφορα μέρη ἦσαν προσηνύματα τῆς ἀσυγκράτητης πόρους πού εἶχε μαζεῖν στὸν ὀρίζοντα τοῦ κράτους τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 16ου. Ὁ 'Αντρέ, περιμένε ἀνιπτόμονα τὸ ξέσπασμα τῆς καταγνίδος καὶ ἐρχόταν τακτικά σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ μέλη τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Συμβουλίου.

Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ συμβῇ κάτι πού θὰ τοῦ ἀφαίρουσε τὴν χαρὰ τῆς ἰσῆς ἀναμετρήσεως μὲ τὸν μαρκήσιο. Ἦθελε βέβαια νὰ γίνῃ ἡ ἐπανάστασις ἀλλὰ νὰ μὴ πάθῃ κακὸ ὁ Ντ' 'Αζύρ. Τὸν χρειάζόταν ζωντανὸ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὴν δολοφονία τοῦ φίλου του. Σὲ μιὰ παράστασι βραδυνὴ κυκλοφοροῦσε τὸ νέο ὅτι ὁ λαὸς ἐτοιμαζόταν νὰ βαδίσῃ ἐναντίον τῆς Βασιλῆς. Οἱ εὐγενεῖς πού ἦσαν μέσα στὸ θέατρο ἔφυγαν διαστικά καὶ σὲ λίγο ὅσοι ἀπόμειναν ἐκεῖ ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ προφανῶς ξέσπασαν σὲ ἐπαναστατικὰ θούρια.

Ἡ Βασιλῆς ἦταν ἡ πιὸ μισητὴ φυλακὴ γιὰ τοὺς Παρισινούς. Ἐκεῖ μέσα κρατοῦσαν φυλακισμένους ἀνθρώπους πού εἶχαν φιλελεύθερες ιδέες

και αγωνιζόντουσαν για την διάλυσι της άνισης πολιτείας που είχε φέρει, σε απόγνωση τον λαο. 'Ο κόσμος λοιπόν, ήθελε να σήση από το πρόσωπο της γής αυτό το καταραμένο σύμβολο και ξεσηκώθηκαν να το καταστρέψουν. Χιλιάδες άνθρωποι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, όπλισμένοι με κάθε είδος όργάνου στα χέρια, ξεκίνησαν τα χαράματα μιας άνοιξιάντικης ήμέρας του 1789 για να συντρίψουν την τυραννία. 'Η Βασίλλη, το κάστρο του μίσους και της καταπίεσης έπεσε, άφου αυτοί που το υπεράσπιζαν αγωνίσθηκαν για να το κρατήσουν όρθιο απέναντι στο άνάστημα του άγανακτισμένου λαού. 'Ο Βασίλης Λονδοδίκος ό 16ος αναγκάστηκε τότε να παραχωρήσει όρισμένα δικαιώματα στον λαό και για πρώτη φορά στην ιστορία της Γαλλίας, έπαισε να ύπαρχη άπόλυτη μοναρχία και δημοιοργήθηκε και βουλή. Το Παρίσι, ξαναβρήκε σύντομα την ξένοιαστη ζωή του, χωρίς όμως να ξεκαθαρίσει τελείως ό όρίζοντας από τα σύννεφα της επαναστάσεως...

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ που στέγαζε τον θίασο του Πινέτ με πρωταγωνιστή τον Σαραμούς, παιζόταν εκείνο το βράδυ ή επιτυχία του συγκροτήματος, «'Ο "Ακαρδός Πατέρας». Μόλις άνοιξε ή αυλαία, ή ματιά του 'Αντρέ που έπαιζε τον ρόλο του με κρυμμένο το πρόσωπο κάτω από την μάσκα Σαραμούς έπεσε στο δεξι θεωρείο. 'Εκει δίπλα στον μαρκήσιο Ντ' 'Αζύρ που είχε ξαναβρή τον παληό του έναντι και διατηρούσε όλο το ύπεροπτικό του ύφος, είδε να κάθεται ή 'Αλίν Ντε Γκαμπριλάκ. 'Ηταν πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά και φαινόταν σαν να την ενδιαφέρει το θέαμα που επρόκειτο να ιδή. 'Ο 'Αντρέ, την έφαιγε κυριολεκτικά με τα μάτια του. Δέν ξεκολλούσε ούτε λεπτό το βλέμμα του από πάνω της. 'Η έξυπνη Κλεμέν, δέν άργησε να αντίληφθ ή ενδιαφέρον του Σαραμούς και στο τέλος ήταν τόσο έπιμονη στις έρωτήσεις της που τον άνάγκασε χωρίς να το θέλη να της έξομολογηθ ή πάντα για την 'Αλίν.

---'Όστε έτσι, του είπε ειρωνικά ή Κλεμέν. Είναι αδελφούλα σου ή κοπέλλα; Αύτα να πās να τή πουλήσης σ' εκείνες που δέν σε ξεφουν...

να θυμηθούν που είχαν ξανασυναντηθ ή και τελικά την κατάφερε, άφου μεταχειρίσθηκε το μεγάλο κόλπο του άποτελέσματικού φίλιου...

Τό επόμενο πρωί, ραβής ό 'Αντρέ έκανε τον συνηθισμένο του περίπατο στους Παρισινούς δρόμους ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιον που του φάνηκε σαν γνωστός. Κι' ό άλλος όμως κοντοστάθηκε. Κυταζόντουσαν σαν να ήθελαν

να θυμηθούν που είχαν ξανασυναντηθ ή και τελικά ό άγνωστος φώναξε θριαμβευτικά:

---'Αντρέ...

---Σαπελιέ, απάντησε ό Σαραμούς...

'Ηταν ένας από τους παλαιούς του συμμαθητάς στο πανεπιστήμιο. 'Εσφίξαν τή χέρια με ειλικρινή συγκίνηση και ό Σαπελιέ είπε:

---Τι γυρεύεις εδώ στο Παρίσι; Νόμω ότι είσυνα στο Γκαμπριλάκ...

---Είμαι πολυ καιρό εδώ, τον πληροφορήσε ό 'Αντρέ.

---Και τί κάνεις;

'Ο 'Αντρέ βρέθηκε μπροστά σε δίλημμα. Θά ήταν σωστό άραγε να φανερώσει το μυστικό της διπλοπροσωπίας του; 'Εκτός από τή μέλη του θιάσου κανένας άλλος δέν ήξερε ότι ό 'Αντρέ Μορώ ήταν ό περίφημος Σαραμούς.

'Ο άλλος όμως τον ξαναρώτησε.

---Κάνεις τον δικηγόρο στο Παρίσι...

---'Όχι Σαπελιέ, είπε άπότομα ό 'Αντρέ, χωρίς να υπορέσει να κουμαντάρη τον έναντι του, έγινα ήθοποιός.

---'Αστείνεύσαι άσφαλώς.

---Κάθε άλλο. Είμαι ό ...

---Κατάλαβα, κατάλαβα τον διέκοψε ό Σαπελιέ γελόντας. Θά είσαι ό Σαραμούς. 'Ακουσε φίλε μου, σταμάτα να με δουλεύεις και πρόσέξε την πρόταση που θά σου κάνω. Θέλεις να γίνης βουλευτής;

'Ο 'Αντρέ, έμεινε άφωνος από κατάπληξη και δέν μπόρεσε να βγάλει ήχνα. 'Ακουγε σαν ύπνωτισμένος αύτα που του έλεγε ό παληός του φίλος...

Ο ΝΤ' ΑΖΤΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΜΕ ΤΟ ΓΑΝΤΙ

ΚΑΘΕ ΗΜΕΡΑ, συνέχισε ό Σαπελιέ, γίνεται και μια μονομαχία. Την προκαλεί και την πραγματοποιεί πάντοτε ό Ντ' 'Αζύρ...

Στό άκουσμα αυτού του όνόματος ό Σαραμούς δάγκωσε τή γελή του και κρεμάσθηκε κυριολεκτικά στα λόνια της άφηγήσεως του φίλου του.

---'Ιστεύω να τον έχης άκουστά αυτόν τον παλάνθρωπο. Είναι ένας από τους πιο μισητούς ανθρώπους της Γαλλίας αλλά και δεινός ξιφομάχος έξακολούθησε ό Σαπελιέ. 'Εχει βρή έναν μοναδικό τρόπο και έλπίζει μ' αυτόν να έξοντώσει τελικά όλους τους αντιπροσώπους του λαού μέσα στην βουλή. Προκαλεί σε μονομαχία, ύστερα από έντεχνες προσβολές που δημοιοργεί σε βάρος των βουλευτών μας και τους δολοφονεί συστηματικά και καθυμερινώς. 'Εχθές, σκότωσε έναν από τους καλύτερους φίλους μου, τον Φιλίπ, Μισαμπώ... Λοιπόν 'Αντρέ δέχσαι ύστερα από όσα σου είπα

νά γίνης βουλευτής;

‘Ο ‘Αντρέ, δὲν ἀπάντησε. “Ἐμεινε σχεπτικὸς. Χιλιάδες, ιδέες καὶ σκέψεις πέρασαν μονομιᾶς μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ἐβλεπε κιόλας τὸν ἑαυτό του νὰ μονομαχῇ μὲ τὸν μαρκήσιο καὶ ἐνοιωθε ἱκανοποίησι νὰ τὸν φαντάζεται νὰ σφαδάζῃ μὲ μιὰ πληγὴ στὴν καρδιά, πεσμένος ἀνάσκελα κοντὰ στὰ πόδια του.

---Δέχομαι, Σαπελιέ, μουρμούρισε ὁ Σκαραμούς. ‘Απὸ αὐριο, ἡ παρατάξις τῶν εὐγενῶν θὰ παύσῃ νὰ γελᾷ. Τώρα ἔφθασε ἡ σειρά τῆς παρατάξεως τοῦ λαοῦ ποὺ θὰ γλεντᾷ μὲ τὴν ψυχὴ τῆς ὅταν θὰ γίνονται προσφωνήσεις ὀνομάτων καὶ ἀπόντες θὰ εἶναι πάντοτε οἱ ἀριστοκράτες...

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ο ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΩ ὁρκίσθηκε μπροστὰ στὸν πρόεδρο τῆς βουλῆς καὶ ἀνέλαβε ἐπισήμως τὰ καθήκοντα τοῦ βουλευτοῦ τῆς Μονμάρτης. Τὸ παλιὸ του ἀδίκημα εἶχε πλέον διαγραφῇ ὑστερὰ ἀπὸ τὴν ἀμνηστία ποὺ εἶχε δώσει ὁ βασιλεὺς καὶ τώρα ἄλλως τε εἶχε τὸ προνόμιον τῆς βουλευτικῆς ἀσυλίας. Στὴν πρώτη συνεδρίασι ποὺ παρακολούθησε, δημιουργήθηκε καὶ ἓνα σοβαρὸ ἐπεισόδιον μεταξὺ ἑνὸς βουλευτῆ τῶν εὐγενῶν καὶ ἑνὸς ἄλλου Δημοκρατικοῦ. ‘Ο Ντ’ Ἀζὺρ, πρὸς μεγάλη θλίψιν τοῦ ‘Αντρέ, ἔλλειπε ἐκείνην τὴν ἡμέρα. ‘Ο ἀριστοκράτης, ἔβρισε χυδαῖα τὸν λαϊκὸ ἀντιπρόσωπο καὶ ὁ Μορὼ ἔλαβε ἀπρόσκλητος τὸν λόγο. Ἀπάντησε μὲ τὶς ἰδίες βρισιεῖς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν εὐγενὴ ἐκείνον, τὰ χαράματα τῆς ἐπομένης ἡμέρας στὸ δάσος τῆς Βουλώνης γιὰ νὰ λύσουν τὶς διαφορὰς τους.

Στὴν ἐναρξιν τῆς συνεδριάσεως ἔγινε ἡ ἐκφώνησις τῶν ὀνομάτων καὶ ὅλοι περιμέναν ν’ ἀκούσουν ὅτι ἀπὸν θὰ ἦταν ὁ ‘Αντρέ Μορὼ. Γελάσθηκαν ὅμως. Γιατὶ μόλις ὁ γραμματεὺς πρόφερε αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀκούσθηκε ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ ‘Αντρέ νὰ λέῃ ὅτι ἦταν παρών. ‘Η πέτρυνγα τῶν λαϊκῶν βουλευτῶν ξέσπασε σὲ γέλια ἐνῶ οἱ ἀριστοκράτες δοῦβαιναν σὰν νὰ εἶχαν καταπιῇ τὴν γλῶσσα τους. Αὐτὸ ἐπανελήφθηκε πολλές φορὲς ἀκόμα. ‘Ο φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἀριστοκρατῶν βουλευτῶν ἦταν τώρα ὁ ‘Αντρέ Μορὼ, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος Ντ’ Ἀζὺρ εἶχε ἐξαφανισθῇ τελείως τὸν τελευταῖο καιρὸ. ‘Ο Σκαραμούς ὅμως, δὲν εἶχε ὑπομονὴ πλέον γιὰ νὰ περιμένῃ.

ΑΤΟ ΕΡΩΤΗΜΕΝΕΣ ΓΤΝΑΙΚΕΣ

Δ ΕΝ ΜΠΟΡΩ ἄλλο νὰ περιμένω, εἶπε ἓνα βράδυ στὴν Κλεμέν ὁ ‘Αντρέ φουρκισμένος. Αὐριο τὸ πρωὶ θὰ παραφυλάξω στὸ δάσος ποὺ εἶναι κοντὰ στὸν πύργο του καὶ θὰ τὸν προκαλέσω νὰ

μονομαχήσουμε. ‘Ο δειλὸς, δὲν ἔκανε καθόλου τὴν ἐμφάνισί του στὴν βουλὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔμαθε ὅτι εἶμωνα κι’ ἐγὼ ἐκεῖ...

‘Η Κλεμέν, δὲν τοῦ ἔδωσε καμμία ἀπάντησι. “Ὅταν τελείωσε ὅμως τὸ θέατρο, τυλίχθηκε μέσα στὴν κάπατις καὶ διέταξε τὸν ἄμαξά της νὰ τὰν ὀδηγήσῃ στὸν πύργο τοῦ Σατρῶν. ‘Ο φρουρὸς τῆς εἰσόδου τῆς ἔδειξε ποῖα πόρτα ἔπρεπε νὰ χτυπήσῃ μόλις τοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ συναντηθῇ μὲ τὴν δεσποινίδα ντὲ Γκαμπριλάκ καὶ ἓνας ὑπηρετῆς δὲν ἄργησε νὰ τῆς ἀνοίξῃ. ‘Η ‘Αλὶν, ἐτοιμαζόταν νὰ κοιμηθῇ. Φόρεσε ἓνα θαυμάσιο πενούαρ πάνω ἀπὸ τὸ νυχτικὸ τῆς καὶ δέχθηκε μέσα στὴν κρεββατοκάματά της, τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου Πινέτ.

---Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμη; ρώτησε τὴν Κλεμέν παραξενεμένη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητ ἐπίσκεψί της.

---Κυρία ἀπάντησε ἡ ὁμορφὴ θεατρίνα ἡρθα νὰ σὰς ζητήσω νὰ σώσετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπαμε καὶ οἱ δύο...

---Δὲν σὰς καταλαβαίνω, τὴν διέκοψε ἀπότομα ἡ ‘Αλὶν ἐκκλητικῇ ἀπὸ τὴν φράσι ποὺ ἐξεστόμισε ἡ συνομιλήτριά της. Ποιὸν ἐνοεῖτε;

‘Η Κλεμέν ἦταν κατηγορηματικὴ καὶ ἀκριβὴς στὶς ἐκφράσεις της. ‘Η δεσποινὶς ντὲ Γκαμπριλάκ νόμιζε ὅτι τῆς ἔκανε μιὰ τολμηρὴ φάρσα ἡ ἡθοποιὸς ὅταν τῆς ἔλεγε πὼς ὁ Σκαραμούς ἦταν ὁ ‘Αντρέ καὶ ὅτι ἀκόμα σκόπευε νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐπόμενο πρωὶ τὸν Ντ’ Ἀζὺρ γιὰ νὰ μονομαχήσουν. Τώρα κατάλαβε ὅμως πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸν ὁμορφὸ ἐκείνον ἀνήσυχο ἄνθρωπο. Προσπάθησε κι’ ἔκρυψε τὴν ταραχὴ ποὺ τῆς ἔφεραν τὰ νέα καὶ ἔδωσε τὸν λόγο τῆς στὴν Κλεμέν ὅτι θὰ ἔκανε τὰ ἀδύνατα, δυνατὰ γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ‘Αντρέ. Οἱ δύο γυναῖκες, ἄφησαν στὸ τέλος νὰ μιλήσουν οἱ καρδιές τους καὶ ὑποσχέθηκαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη νὰ βοηθήσουν μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τους νὰ σωθῇ ὁ ἄνδρας ποὺ ἀναποῦσαν καὶ οἱ δύο...

ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΓΤΝΑΙΚΑ

Μ Ε ΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, ὁ μαρκήσιος Ντ’ Ἀζὺρ, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρετὲς νὰ ἐτοιμάσουν τὸ ἄλογό του γιὰ τὸν συνηθισμένον πρωϊνὸ του περιπάτο. ‘Ο ‘Αντρέ, ἦταν πῶς μπροστὰ στὸ μέρος ποὺ εἶχε διαλέξει ἀπὸ μιὰ προηγούμενη φορὰ καὶ περιμένε ἀνυπόμονα νὰ φανῇ ὁ πῶς μιστὸς ἐγθρὸς του. Τὸ πρωϊνὸ κρῶδ ἦταν ἀρκετὰ περουνιαστὸ ἀλλὰ ὁ Σκαραμούς δὲν ἐνοιωθε τίποτα μέσα του ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μεγάλῃ ἐπιθυμίαν νὰ ξεπλύνῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀδικοσκοτωμένου φίλου του μὲ τὸν θάνατο ἑνὸς στυγνοῦ δολοφόνου.

‘Η ὀνίχλη ἦταν πυκνὴ ἀκόμα καὶ ἡ ὁρατότης

τριγύρω του περιορισμένη. Ξαφνικά, άκουσε ποδοβολητά αλόγων. Η καρδιά του σκίρτησε. 'Επί τέλους, έφθασε ή μεγάλη στιγμή συλλογίστηκε. Τα ποδοβολητά άκουγόντουσαν πύο κοντά τώρα. 'Εσυρε το σπαθί του από την θήκη και περίμενε. Στά χεΐλή του τρεμόπαιζε ένα όνομα...

'Ο μαρκήσιος Ντ' 'Αζύο, άφού έκανε μιά μεγάλη βόλτα μέσα στο άπέραντο κτήμα του, κατόπιν τράβηξε για τó διπλανό δασάκι όπου συνήθιζε να τó επισκέπτεται κάθε πρωί σχεδόν. Δέν πρόλαβε όμως να φθάση μέχρι εκεί, γιατί στά μισά του δρόμου, είδε ένα άλογο πού είχε πάνω του μιά γυναίκα να τρέχει με ξέφρενο καλπασμό. Στήλωσε τó βλέμμα στο σημείο από το οποίο άπαιρούνισε τó δικό του. 'Όταν πλησίασε πύο κοντά στο τετράποδο πού έτρεχε σαν άφηνιασμένο κόντευε να τού ξεφύγη μιά κραυγή έκπληξσεως. 'Η καθάλααρης του, ήταν ή 'Αλίν, ή άρραβωνιαστική του.

Τί γύρευε τέτοια ώρα αυτή εκεί; άναρωτήθηκε ό μαρκήσιος. 'Επρεπε όμως να την προλάβη γιατί με τó ξέφρενο τρέξιμο τού άλόγου της κινδύνευε να τσακισθί. 'Όταν πήγε πύο κοντά της της φώναξε με τó όνομά της, αλλά αυτή φαίνεται δέν τόν άκουσε γιατί συνέχισε τόν καλπασμό.

'Ο 'Αντρέ, παρακολουθούσε τώρα με ένδιáφρον αυτή την σκηνή αλλά έβλεπε ότι ό μισητός έχθρός του, άπομακρυνόταν από τó μέρος πού τόν περίμενε. Τελικά, μόλις τόν είδε να χάνεται πίσω από τά δέντρα πού όδηγούσαν πρós τόν πύργο, κατάλαβε ότι δέν έπρόκειτο ούτε κι' εκείνη την ήμέρα να λύση τις διαφορές μαζί του. 'Αφησε να γλιστρήση μιά δλαστήμα έξω από τά δόντια του και γεμάτος φούρκα, άνέβηκε στο άλογό του, με κατεύθυνσι την πόλι των Παρισίων...

---Σταμάτησε 'Αλίν, φώναξε συνεχώς ό μαρκήσιος καθώς έτρεχε πίσω από τó άλογο της Ντέ Γκαμπριλάκ. Τρελλάθηκες λοιπόν; Θέλεις να τσακισθής; Σταμάτησε άμέσως σέ διατάζω.!

'Η 'Αλίν, γύρισε τó κεφάλι και τόν κύτταξε με ένα παράξενο χαμόγελο στά χεΐλη. Μιά άνακούφιση την πλημμύρισε βλέποντας ότι είχαν ξαναγυρίσει στο πάρκο τού πύργου. Τράβηξε τά ήνια τού άλόγου και τó πανέξυπνο τετράποδο σταμάτησε σαν να τού έδσαν άπότομα τά πόδια. 'Ο Ντ' 'Αζύο είχε ξεπεζέψει ήδη αυτός και την βοήθησε να κατέβη από την σέλλα. Με όργισμένο ύφος της ζήτησε έξηγήσεις για την άχαρακτήριστη διαγωγή της αλλά τó χαμόγελο πού τού χάρισε, τόν έκανε να της τά συγχωρήση όλα...

Ο ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΛΕΜΕΝ

ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ τού σπιτιού πού έμενε ό 'Αντρέ με την Κλεμέν, είδε σταματημένη μιά άμια, όταν γύρισε γύρισε από την άποτυχημένη

του άπόπειρα να συναντηθί με τόν Ντ' 'Αζύο. 'Ερριξε μιά κλεφτή ματιά στο έσωτερικό της και είδε να είναι στρογγυλοκαθισμένος εκεί μέσα ένας γνωστός του τύπος. 'Ηταν ένας πλούσιος γέρο - τραπεζίτης πού από καιρό είχε βάλει στο μάτι την Κλεμέν και την πολιορκούσε, μυστηρώντας τά εκατομμύρια του. 'Η Κλεμέν, τόν απέκρουε πάντοτε και γι' αυτό έκανε έντύπως τώρα στόν 'Αντρέ πού τόν έβλεπε να έχη ένα ύφος θριαμβευτού και να κάθεται μακάρια στην άμαξα του και μάλιστα έξω από τó σπίτι τους. Κούνησε τó κεφάλι ζαλισμένος και προχώρησε πρós την είσοδο. Τότε, είδε ξαφνικά μπροστά του την Κλεμέν. Φορούσε ένα νηπικό φόρεμα, τούλι στο κεφάλι και κρατούσε μιά άνθοδέση στά χέρια.

---Γιά πού πās; την ρώτησε σαστισμένος ό 'Αντρέ.

---Νά παντρευθώ άπάντησε εκείνη με φυσικότητα. ---Με τόν γέρο - ραμολιμένο; την ξαναρώτησε.

'Η Κλεμέν κούνησε τó κεφάλι.

---Και δέν μου λές, τότε σου ήρθε αυτή ή ιδέα;

'Η Κλεμέν δέν μίλησε. 'Εκανε μιά κίνησι σαν να ήθελε να τόν προσπεράση και να προχωρήση πρós την άμαξα. 'Ο 'Αντρέ, της έπιασε τó μπράτσο και την σταμάτησε. Τού κακοφάνηκε ή άπροσδόκητη άπόφασί της.

---Τό σκέφθηκες καλά αυτό πού θέλεις να κάνης; της έλεε ξανά σέ μαλακό τόνο.

---Ναι 'Αντρέ. Βαρέθηκα πλέον αυτή την ζωή. 'Εσύ άλλωστε δέν με χρειάζεσαι. 'Εσένα σ' ένδιαφέρουν άλλα πράγματα. Σέ άπασχολεί τó ζήτημα της εκδικήσεως τού άδικου χαμού τού φίλου σου και παίζεις άσυλλόγιστα με την ζωή σου.

---Μ' άναπās Κλεμέν; της φιδύρισε ό 'Αντρέ.

---Ναι Σκαρामού, έλεε ή όμορφη θεατρίνα με μάτια δακρυσμένα.

---Τότε λοιπόν γιατί θέλεις να με έγκαταλείψης;

---Δεσποινίς Κλεμέν, άκούσθηκε ή φωνή τού γέρον, βγάζοντας τó κεφάλι από τó παράθυρο της άμαξας, διασθίτε λίγο. Μās περιμένουν...

Κατόπιν, άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε. Της έκανε νόημα να πλησιάση. 'Ο 'Αντρέ την όδήγησε μέχρι εκεί, την έβαλε μέσα στην άμαξα και κατόπιν με άστραπιαία ταχύτητα, άνέβηκε στην θέση τού όδηγου πού τόν άνάγκασε να κατέβη σχεδόν με την βία και αρπάζοντας τά ήνια στο χέρι, έδωσε τó σύνθημα στ' άλογα να ξεκινήσουν. 'Ο γέρο - τραπεζίτης έμεινε μ' άνοιχτά τó στόμα πάνω στο πεζοδρόμιο, βλέποντας την άμαξα να χάνεται σαν άστραπη μπροστά από τά μάτια του.

Και ή Κλεμέν όμως τά είχε χαμένα. Τί να συνέβαινε άραγε πού να την πήγαιναν; 'Απότομα

το άμαξι σταμάτησε και στην πορτα που άνοιξε φάνηκε χαμογελαστός ο Άντρος.

---Ακόμα επιμένετε κυρία μου να παντρευθήτε; την ρώτησε με μιά έδαφιαία ύπόκλησι.

Η Κλεμένη, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τα γέλια της. Άνοιξε την άγκαλιά για να δεχθί τον Άντρο που χώθηκε εκεί μέσα ενώ του ψιθύριζε συγχρόνως:

---Κοντέ μου Σκαραμούς! Κοροΐδο μου!

---Είχες στ' αλήθεια σκοπό να τον παντρευθής; την ξαναρώτησε ο Άντρος.

---Βλάκα, απάντησε ή Κλεμένη με γέλια. Ήθελα να σου κάνω έναν τόσο δά εκδιασμό...

---Δηλαδή δεν θα τον πάρης τον γέρο - τραπέζιτη;

---Ούτε με το χρυσάφι όλου του κόσμου δεν θα σ' άλλαζα...

ΜΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΝΗΣΤΥΧΕΙ

Η ΜΑΡΙΑ - Άντουανέτα, ή «Αύστριακή» όπως την έλεγε κοροϊδευτικά ο λαός, καθόταν μπροστά στον καθρέπτη της τουαλέτας της και δούσταιζε με νευρικές κινήσεις τα μαλλιά της. Τό όμορφο πρόσωπό της φαινόταν ανήσυχο και έδειχνε καθαρά ότι υπήρχε κάτι που την βασάνιζε. Μόλις πρό όλίγου είχε φύγη ο πρωθυπουργός που της έφερε ένα δυσάρεστο νέο. Οί άριστοκράτες αντιπρόσωποι στην βουλή, κινδύνευαν να αφανισθούν από τό ξίφος κάποιου «λαϊκού» του Άντρος Μορώ, έτσι της είχαν πη ότι τον έλεγαν. Τράβηξε τό κορδόνι που ήταν ακριβώς δίπλα της και σε λίγο εμφανίσθηκε μπροστά της, μιά υπηρέτρια, που υποκλήθηκε με σεβασμό και την ρώτησε τί έπιθυμεί:

---Νά μου φωνάξετε άμέσως την δεσποινίδα Ντε Γκαμπριλάκ, διέταξε αυστηρά.

---Μάλιστα μεγαλειοτάτη, απάντησε ή υπηρέτρια και εξαφανίσθηκε πίσω από την ίδια πόρτα που είχε μπη προηγουμένως. Η βασίλισσα κυττάχθηκε στον καθρέπτη και πρόσεξε μερικές ρυτίδες που είχαν περικυκλώσει τα μάτια της.

Σε λίγη ώρα ή άμαξα που έφερε την δεσποινίδα Ντε Γκαμπριλάκ, σταμάτησε έξω από τα διαμερίσματα της βασίλισσας. Η Άλιν, κατέβηκε κι' έτρεξε γεμάτη άνησυχία για να μάθη τί κυριόταν πίσω από αυτή την ξαφνική πρόσκληση της βασίλισσας. Η Μαρία - Άντουανέτα, την περίμενε, όρθια στην μέση του δωματίου.

---Με ζητήσατε μεγαλειοτάτη, ρώτησε ή Άλιν.

---Ναι δεσποινίς Ντε Γκαμπριλάκ, είπε αυτή. Ήθελα να μάθω για ποιά λόγο ό μνηστήρας σας.

---Δεν ξέρω, μεγαλειοτάτη, απάντησε ή κοπέλα. Δεν έχω ακόμα τό δικαίωμα να τον ρωτήσω.

Ένα τέτοιο πράγμα.

---Ξέρετε ότι από την ημέρα που πάτησε τό πόδι του, κάποιος Μορώ μέσα στο κοινοβούλιο, κοντεύουν να αφανισθούν οί άριστοκράτες αντιπρόσωποί μας;

Η καρδιά της Άλιν, σφίχθηκε. Άραγε τί να του ετοίμαζαν. Θεέ μου! Άς μη της έλεγε τίποτα κακό ή βασίλισσα. Άς μη διέταζε τον Ντ' Άζύρ να πάη με την βία στην βουλή. Γιατί τότε... τότε θα γινόταν αυτό που φοβόταν όλον τον καιρό. Οί δύο αντίπαλοι, θα προσπαθούσαν να βρουν ένα τρόπο να κτυπηθούν και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ό μαρκήσιος θα τον σκότωνε γιατί ήταν καλύτερος ξιφομάχος από τον Άντρος. Κάτι έπρεπε να κάνη... κάτι έπρεπε να πη για να αλλάξη την συζήτησι...

---Νομίζω, μεγαλειοτάτη, είπε τέλος αποφασιστικά, ό μαρκήσιος Ντ' Άζύρ, δεν πηγαίνει στις συνεδριάσεις της βουλής γιατί... γιατί προετοιμαζόταν για τον γάμο μας...

Φαίνεται ότι ή φράσις αυτή έκανε εντύπωση στην βασίλισσα, γιατί άμέσως τό σκοτεινιασμένο της πρόσωπο έλαμψε κι' ένα χαμόγελο πλανήθηκε στα χείλη της.

---Α! αγαπητή μου, είναι απόλυτα δικαιολογημένος... Ο καλός μου ό Ντ' Άζύρ...

---Θέλετε να του πω τίποτα; ρώτησε παίρνοντας θάρρος, ή Άλιν.

---Οχι... όχι... Χάρηκα γι' αυτό που άκουσα Μπορείς να πηγαίνης δεσποινίς Ντε Γκαμπριλάκ...

Μόλις βγήκε έξω από τό δωμάτιο, άφησε να της ξεφύγη ένας στεναγμός άνακουφίσεως τόσο δυνατά όμως που φοβήθηκε μήπως τον άκούση ή Μαρία Άντουανέτα. Μπράβο της, λοιπόν ωραία τα κατάφερε και πάλι. Στον δρόμο της έπιστροφής για τον πύργο, ή μορφή του Άντρος δεν έφρευγε ούτε λεπτό, μπροστά από τα μάτια της. Της φαινόταν ότι ήταν εκεί δίπλα της και την ρωτούσε όπως και στην πρώτη τους συνάντησι:

---Δεν θα μου πητε τό ύνομά σας, δεσποινίς;

Ο ΝΤ' ΑΖΤΡ ΚΑΤΙ ΤΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ

Η ΑΛΙΝ, πετούσε σε σύννεφα ευτυχίας. Μπήκε χαρούμενα μέσα στον πύργο κι' ετοιμάσθηκε να κατενυθνη πρός τα διαμερίσματά της. Στο χώλ όμως, συναντήθηκε με τον μαρκήσιο. Την χαιρέτησε και της φίλησε τό χέρι.

---Που είσιν Άλιν; την ρώτησε.

---Με είχε καλέσει ή βασίλισσα. Ήθελε να μάθω πότε θα παντρευθούμε.

---Μπά; Και γιατί αυτό τό ξαφνικό ένδιαφέρον; είπε ό μαρκήσιος όλος χαμόγελο. Φαντάζο-

μια νά της απάντησες ότι γρήγορα θά γίνη κι' αὐτό ἔ;

---Ναί, εἶπε ἡ κοπέλλα κι' ἐτοιμάσθηκε νά φύγη.

---'Αλίν, τὴν σταμάτησε ἐκεῖνος. Θέλεις νά πάμε στὸ θέατρο ἀπόψε; Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ Σκαραμοῦς εἶναι περίφημος στὸ τελευταῖο ἔργο του.

---Εἶμαι κουρασμένη, δικαιολογήθηκε ἡ 'Αλίν. Πάμε μιὰ ἄλλη ἡμέρα.

---'Ἐπιμένω ἀπόψε, ξαναεἶπε ὁ Ντ' 'Αζὺρ κάπως θυμωμένα.

---Καλύτερα δὲν εἶναι νά περάσουμε τὴν βραδυὰ μας, ἐδῶ;

---'Οχι. Θὰ πάμε στὸ θέατρο, δήλωσε κατηγορηματικά ὁ μαρκήσιος. 'Ετοιμάσου...

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι κάτι εἶχε ὑποψιασθῇ ὁ μαρκήσιος, σκέφθηκε ἡ 'Αλίν. 'Εκεῖνο πού φοβόταν δὲν θὰ τὸ γλύτωνε τελικά. Τουλάχιστον ἂς ἔδειχνε ἀδιαφορία...

---'Ωραία, ἀπάντησε ὅσο πῶ φυσικά μπορούσε πάνω νά ἐτοιμασθῶ...

ΜΑΡΚΗΣΙΕ, ΕΙΣΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ τῆς Κωμεντί - Φρανσαῖς ἦταν κατὰμεστο ἐκείνο τὸ βράδυ. 'Ο μαρκήσιος μαζί μὲ τὴν 'Αλίν, κάθησαν στὸ συνηθισμένο τους θεωρεῖο. 'Ο Σκαραμοῦς πῆρε εἰδησιὴ τὴν ἀφιξί τους, προτοῦ ἀκόμα ἀνοίξει ἡ αὐλαία. Τώρα πλέον, δὲν μπορούσε ἄλλο νά συγκρατήσῃ τὰ νεύρα του. Θὰ ἔκανε ὅτι ἔπρεπε. 'Αλλωστε αὐτὴ ἦταν καὶ μοναδικὴ εὐκαιρία πού τοῦ παρουσιαζόταν. 'Αφοῦ λοιπὸν πῆγαινε γυρεύοντας ὁ κύριος μαρκήσιος, θὰ τὴν συνύριζε μιὰ χαρά. Μόλις ἀνοίξαν, οἱ κουρτίνες, ὁ Σκαραμοῦς παρουσιάσθηκε στὸ κέντρο τῆς σκηνῆς. 'Ἡ 'Αλίν ἐνοιωσε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. 'Ἐρίξε μιὰ κλεφτὴ ματιὰ στὸν Ντ' 'Αζὺρ. 'Ο μαρκήσιος φαινόταν ἀπαθής. 'Ο μεγάλος κωμικός παραδόξα ἐκείνο τὸ βράδυ ἦταν σοδαρός. 'Αφῆσε σὲ μιὰ στιγμή τὸ βλέμμα του νά καρφωθῇ πάνω στὸν μιστὸ ἔχθρὸ του καὶ εἶπε μὲ τὴν δυνατὴ φωνή του:

---Κυρίες καὶ Κύριε, ἀπόψε φιλοξενούμε στὸ θεατρὸ μας, τὸ μεγαλύτερο ξίφος τῆς Γαλλίας, πού δυστυχῶς ὅμως, σκούριασε μέσα στὸ θηκάρι του.

Γέλια καὶ χειροκροτήματα ἀκολούθησαν τὴν τελευταία φράσι τοῦ 'Αντρέ, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἀρχισε νά θυμῶν. Κουνήθηκε νευρικά πάνω στὸ κάθισμα. 'Ο 'Αντρέ συνέχισε:

---'Ο μαρκήσιος Ντ' 'Αζὺρ, ξέρεῖ νά κἀν τὸ παλληκάρι μόνον στίς γυναῖκες καὶ τοὺς ἀνυπεράσπιστους. 'Απὸ τὴν ἡμέρα πού ἔμαθε ὅτι κάποιος καλύτερός του ξιφομάχος ἐφανίσθηκε στὴν βουλὴ, αὐτὸς χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς...

---Πάψε παληοθεατρῖνε, φώναξε ἀγανακτισμέ-

να ὁ Ντ' 'Αζὺρ καὶ πετάχθηκε ὀρθίος. 'Ἡ 'Αλιν δίπλα του, ἀκουγε καὶ παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν σκηνὴ γεμάτῃ φόβο. Οἱ θεαταὶ ἀρχισαν ν' ἀνησυχοῦν γιατί ἤθεσαν τὸ ἐκρηκτικὸ χαρακτῆρα τοῦ μαρκήσιου. Μερικοὶ εἶχαν πάρει κιάλας τὸν δρόμο πρὸς τὴν ἔξοδο.

---Πέταξε τὴν μάσκα, γελοῖε, οὐρλιαξε ὁ Ντ' 'Αζὺρ πού εἶχε τραβήξει τώρα τὸ σπαθί του καὶ τὸ κουνούσε ἀπειλητικά.

'Ο Σκαραμοῦς, μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἔβγαλε τὴν μάσκα πού σκέπαζε τὸ πρόσωπό του καὶ ὁ μαρκήσιος μουρμούρισε μὲ ἔκπληξι:

---'Ο 'Αντρέ Μορώ! 'Αδύνατον!

---'Εγὼ εἶμαι κ. μαρκήσιε, εἶπε μὲ ἕνα εἰρωνικό γέλιο ὁ 'Αντρέ. Περιμένετέ με! 'Ερχομαί ἀμέσως...

'Αρπαξε τὸ σχοινὶ πού τραβοῦσαν τὶς κουρτίνες τῆς σκηνῆς καὶ μὲ ἕνα ἀέριο σάλτο, δρόθηκε μέσα στὸ θεωρεῖο τοῦ μαρκήσιου. Οἱ γυναῖκες στὴν πλατεία, ἀφῆσαν νά τοὺς ξεφύγουν κραυγὲς ἀπογνώσεως καὶ φόβου καὶ νά τρέχουν πρὸς τὶς πόρτες τοῦ θεάτρου. 'Ο 'Αντρέ κρατοῦσε κι' αὐτὸς ἕνα ξίφος στὸ χέρι.

---Μαρκήσιε, εἶσαι δολοφόνος, τοῦ πέταξε κατὰμουτρα καὶ πρότεινε τὸ σπαθί του.

'Ο Ντ' 'Αζὺρ, φάνηκε ἱκανοποιημένος πού θὰ ξεπέρδευε μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ ἕνα τόσο ἐνοχλητικὸ ἀντίπαλο καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ἀπάντησε:

---Θὰ πᾶς κι' ἐσύ γρήγορα νά βρῆς τοὺς ὑπόλοιπους...

---Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, ἀποκρίθηκε κι' ὁ 'Αντρέ.

Τὰ ξίφη τῶν δύο ἀντιπάλων χτυποῦσαν ἀλύπητα τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ οἱ θεαταὶ, παρακολουθοῦσαν τὴν πῶ παραξενὴ μονομαχία πού εἶχαν ἰδῇ ποτὲ τους. 'Ο 'Αντρέ, πηδοῦσε ἀπὸ κάθισμα σὲ κάθισμα σὰν πελώριο ἀρπακτικὸ πτηνὸ, μὲ μετρημένες κινήσεις καὶ ἀξιοζήλευτα ἄλματα. Κι' ὁ Ντ' 'Αζὺρ ὅμως δὲν πῆγαινε πίσω. 'Αμέσως καταλάβαινε κανεῖς ὅτι καὶ οἱ δύο τους ἤθεσαν στὴν ἐντέλεια τὰ μυστικά τῆς ξιφομαχίας...

ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΟΣ ΣΟΤ!

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ των, συνεχιζόταν μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε ρυθμό. Τὰ ξίφη, πέταγαν σπῆδες. Εἶχαν ἀνάψει ἀπὸ τὴν ἀκατάπαυστη σίγῃ κρουοῖ τους καὶ οἱ δύο μονομάχοι ἔδειχναν ὅτι δὲν θὰ ἡσυχάζαν ἂν δὲν ἔμενε μονάχα ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς. Εἶχαν κατέβῃ τώρα στὴν πλατεία καὶ σιγὰ - σιγὰ ἀνέβηκαν στὴν σκηνή. 'Ἡ ὑπεροχὴ ἔκλεινε πότε μὲ τὸν ἕναν καὶ πότε μὲ τὸν ἄλλον. 'Ο μαρκήσιος, εἶχε λυσάξει ἀπὸ τὸ κακό του. Νόμιζε εὐκολο ἀντίπαλο τὸν 'Αντρέ καὶ θύμωνε μὲ τὸν ἑαυτοῦ πού δὲν μπορούσε νά τιμωρήσῃ τὸν ἀνθρωποπῶν τὸν εἶχε προσβάλλει τόσο ἀδιάντροπα. 'Ο

‘Αντρέ, αντίθετος διατηρούσε την ψυχραιμία του και ξιφομαχούσε άνετα και χωρίς έννευρισμούς. Τώρα, ήταν πάνω στο πλατύσκαλο της μεγάλης εισόδου και ή πάλη τους είχε γίνει πιο έντονη.

‘Εκείνη την ώρα, μπήκε μέσα στο θέατρο ένα ζευγάρι γερόντων. ‘Ήσαν οι Ντὲ Βιλμορέν. Οί θετοί γονεῖς τοῦ ‘Αντρέ. ‘Η ‘Αλίν, ὅλο τὸ διάστημα τῆς μονομαχίας, ἦταν καρφωμένη σάν κεραυνό-πληκτη στὴν θέσι τῆς καὶ παρακολουθοῦσε μὲ κοι-μένη τὴν ἀναπνοή τὴν σύγκρουσι αὐτῇ ποὺ τῆς εἶχε πάρει τὴν μισὴ ζωὴ τῆς. Τὸ βλέμμα τῆς, ἔπεσε στοὺς Βιλμορέν καὶ μιά ἐλπίδα φώτισε ἀμυδρὰ τὴν σκέψι τῆς. ‘Η Κλεμέν, τῆς ἔκανε νόημα νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ θεωρεῖο καὶ νὰ πᾶν κοντὰ στοὺς γέροντες. ‘Η ὁμορφὴ Ντὲ Γκαμπριέλ καὶ ποὺ εἶχε ἕνα χρώμα σάν πεθαμένη πλησίασε τοὺς Ντὲ Βιλμορέν.

---Σὰς παρακαλῶ, εἰπε ἱκετευτικά στὸν γέρο -- Ντὲ Βιλμορέν, κάνετε κάτι. Σταματήστε αὐτὴ τὴν μονομαχία...

---Πρέπει νὰ τὴν σταματήσουμε, μουρμούρισε ὁ Ντὲ Βιλμορέν γιατί δὲν κάνει νὰ ξιφομαχοῦν δύο..

Σταμάτησε ὅμως ἀπτότομα βλέποντας τὸν Ντ’ ‘Αζὺρ νὰ εἶναι καρφωμένος πάνω στὸν τοῖχο καὶ χω-ρίς σπαθὶ στὸ χέρι ἐνῶ ὁ ‘Αντρέ ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ καταφέρῃ τὸ τελικὸ χτύπημα. Τί παράξενο ὅμως! Τὸ χέρι τοῦ Μορώ ἔτρεμε. ‘Ήθελε νὰ τὸν χτυπήσῃ ἀλλὰ δὲν μπορούσε. Θαρροῦσες πὼς κά-ποια ἀόρατὴ δύναμι, τὸν συγκρατοῦσε. Τὸ πρόσω-πο τοῦ Ντ’ ‘Αζὺρ ἦταν μιά νεκρικὴ μάσκα. ‘Ο ἰ-δρώτας ἔτρεγε ποτὰμ ἀπὸ πάνω καὶ ἡ ἀναπνοή του ἦταν βαρειά καὶ διακεκομμένη. Περίμενε θαρ-ραλέα τὸ χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου του. Τὸ στήθος του ἀνεδοκατέβαινε καὶ τὰ χεῖλη του τρεμόπαιζαν νευρικά. Τὸ ἔξωφος τοῦ ‘Αντρέ, ἦταν ἔτοιμο τώρα νὰ χωθῇ στὸ σῶμα τοῦ πιο μισητοῦ του ἐχθροῦ, ὅταν μιά φωνὴ ἀντήχησε μέσα στὴν ἀπόλυτὴ ἡσυχία ποὺ εἶχε ἀπλωθῇ:

---Μὴ ‘Αντρέ!.. Εἶναι ἀδελφός σου!

‘Ήταν ὁ Ντὲ Βιλμορέν αὐτὸς ποὺ ἄφησε τὴν σπαρακτικὴ τούτῃ κραυγὴ. ‘Ο ‘Αντρέ, χαμήλωσε τὸ ἔξωφος καὶ τὸ ἐνοίωσε νὰ γλυστῇ μέσα ἀπὸ τὴν παλάμη του. ‘Ενα βογγητὸ ἔξφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ σάν πληγωμένο θηρίο ἔτρεξε καὶ χώ-θηκε μέσα στὰ παρασκήνια. ‘Ο Ντ’ ‘Αζὺρ, ἐφί-αξε τὸν λαμοδέτῃ του καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἔξο-δο. ‘Ο Ντὲ Βιλμορέν πῆγε νὰ βοῇ τὸν ‘Αντρέ. ‘Η ‘Αλίν, ἔκλαιγε μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς Κλεμέν καὶ ἡ κ. Ντὲ Βιλμορέν εἶχε ἀναλυθῇ σὲ λυγμούς, καθιερμένη σὲ μιά πολυθρόνα...

ΕΙΣΑΙ Ο ΑΝΤΡΕ ΝΤ’ ΑΖΤΡ!

ΝΑΙ ΑΝΤΡΕ παιδί μου, ἔλεγε σὲ λίγο ὁ Ντὲ Βιλμορέν στὸν Σκαραμούς. Εἶσαι ἕνας Ντ’ ‘Αζὺρ. ‘Ο πιο μισητὸς σου ἐχθρὸς εἶναι ἀδελφός σου. ‘Ο ἴδιος ὁ πατέρας σου σ’ ἔφερε σπίτι μου νὰ σὲ μεγαλώσουμε ἐμεῖς. ‘Η μητέρα σου ἦταν μιά δεσποινίδα τῶν τιμῶν τῆς βασιλίσσας καὶ θά

ξεσποῦσε μεγάλο σκάνδαλο ἂν μαθεῖνόνταν ἡ γέν-νησί σου. ‘Ο Ντὲ Γκαμπριέλ ἦταν ὁ πιο στενός φίλος τοῦ πατέρα σου καὶ ἀνέλαβε αὐτὸς νὰ φαί-νεται ὅτι σὲ βοηθᾷ...

---Ὡστε ἡ ‘Αλίν δὲν εἶναι ἀδελφὴ μου; κατόρ-θωσε νὰ ψελλίσῃ τελικὰ ὁ ‘Αντρέ...

---Ὁχι ‘Αντρέ, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς ‘Αλίν. Πόσο χαίρομαι ποὺ ἤρθαν ὅλα τόσο ὥραϊα...

---‘Αγαπημένη μου, φώναξε ὁ ‘Αντρέ καὶ τὴν ἔσφιξε παθητικά μέσα στὴν ἀγκαλιά του...

Κανεῖς δὲν πρόσεξε μιά σκιά ποὺ χανόταν πίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια. Κανεῖς δὲν μπορούσε νὰ δῇ τὰ κλαμένα μιάτια τῆς Κλεμέν ποὺ τὰ ἔκρυβε στοργικά τὸ σκοτάδι. ‘Όταν πέρασε ἡ πρώτη συγ-κίνησι, ὁ ‘Αντρέ θυμήθηκε τὴν ὁμορφὴν θεατρίνα. ‘Αφησε τὴν ‘Αλίν καὶ ἔτρεξε στὸ καμαρίνι τῆς. Βοήκε τὴν πόρτα κλειδωμένη. Χτύπησε τὶς γρο-θιές του, πάνω τῆς, ἀλλὰ ἡ Κλεμέν ποὺ ἦταν πε-σμένη στὸ τραπέζι ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὸν καλλοπισμὸ τῆς καὶ ἔκλαιγε μέσα ἀπὸ τὴν καρ-διά τῆς, δὲν ἔδωσε σημάς·α· στὶς ἐπιπλήξεις τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς, τὴν ἴδια...

ΤΟ ΔΩΡΟ... ΤΗΣ ΚΛΕΜΕΝ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ τοῦ ‘Αντρέ καὶ τῆς ‘Αλίν, ἔγιναν σὲ ἕνα ἥσυχο καὶ γοαυτικὸ ἐκκλησάκι στὰ πε-ρίχωρα τῶν Παρισίων. ‘Ελάχιστοι ἦσαν οἱ προσ-κεκλημένοι, ἀλλὰ δὲν ἔλλειπαν ἀπὸ ἀνάμεσά τους οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ θιάσου Τινέτ. ‘Η νύφη, λαμποκο-ποῦσε ἀπὸ χαρὰ καὶ ὁμορφιά κάτω στὸ δαντελένιο πέλλο τῆς καὶ ὁ ‘Αντρέ τὴν καμάρωνε καὶ τὴν κρα-τοῦσε μὲ ἀγάπη. Οἱ Ντὲ Βιλμορέν ἔκλαιγαν ἀπὸ συγκίνησι καὶ σκούπιζαν διαρκῶς τὰ δάκρυα ποὺ ἀνάβλυζαν στὰ μάτια τους. ‘Η Κλεμέν προσπο-ῖταν τὴν ἀδιάφορη, ἀλλὰ ὁ πόνος ποὺ μάγκωνε τὴν καρδιά τῆς, ἦταν ἀνυπόφορος. ‘Η τελετὴ τοῦ γά-μου ἦταν ἀπλὴ καὶ σύντομη. ‘Ο παπᾶς εὐλόγησε τοὺς νεόνυμφους καὶ αὐτοὶ δέχθηκαν τὰ συγχαρη-τήρια τῶν καλεσμένων. τὸ ρῦτι καὶ τὰ ροδοπέταλα ἔφετταν βροχὴ καθὼς τραβοῦσαν γιὰ τὴν ἄμαξα ποὺ τοὺς περιέμενε ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

‘Ο ‘Αντρέ, βοήθησε τὴν ‘Αλίν ν’ ἀνέβῃ καὶ κατό-πιν κάθισε δίπλα τῆς. ‘Εκείνη τὴν στιγμὴ, πλησία-σε ἡ Κλεμέν. Κρατοῦσε δυὸ ἀνθοδέσμες στὰ χεῖρια τῆς. χαμογελώντας ἔδωσε τὴν μίαν στὴν ‘Αλίν καὶ τὴν ἄλλη στὸν ‘Αντρέ. Τὴν εὐχαρίστησαν, ἀλλὰ κα-θὼς πῆγε νὰ μυρίσῃ ὁ γαμπρός τὴν δικτὴν ἑνας δυ-νατὸς κρότος ἀκούσθηκε καὶ τὰ μούτρα τοῦ ‘Αντρέ, ἔγιναν κατάμαυρα...

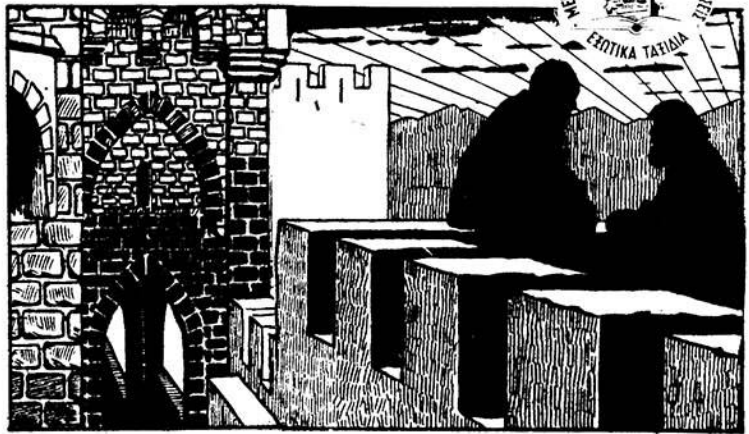
‘Όλοι ξέσπασαν σὲ γέλια. Τὸ δῶρο τῆς Κλεμέν ἦταν τὸ πιο ὥραϊο. Πέταξε τὴν ἀνθοδέσμη κάτω καὶ ἀγκάλιασε τὴν ‘Αλίν.

---Μ’ ἀγαπᾷς ἀκόμα καὶ μ’ αὐτὰ τὰ μούτρα; τὴν ρώτησε μὲ κοιμικὸ ὄφρος...

---Σὲ λατρεύω γλυκὲ μου Σκαραμούς...

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Οι δύο φίλοι τὸν κίτταξαν περιφρονητικά.
"Ἐκτοτε πέρασαν ἑπτὰ ὁλόκληρα χρόνια. Ἡ μοναξιά καὶ ἡ θλίψη, ἔνωσε περισσότερο αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, ποὺ ἀντιμετώπιζαν πλέον μὲ πῶ

πολὺ θάρος τὴν πραγματικὴ τους μοῖρα.
"Ἔως ὅτου μιά ἡμέρα ὁ Φρανσουᾶς ὅταν ξύπνησε τὸ πρωί, βρῆκε τὸν γερο - φίλο του νὰ κοιμάται ἀκόμα...

Τοῦ ἔκανε ἐντύπωση αὐτὸ τὸ γεγονός καὶ τὴν αὐτῆς μόλις ξύπνησε:

---Τί ἔπαθες σήμερα καλέ μου Φαρία; "Ὁ γέρος δὲν φαινόταν καλά. Στὸ πρόσωπό του ἔβλεπε κανεῖς ὁλοκάθαρο τὸν ἐπερχόμενο θάνατο. "Ὁ Φραν-

σουᾶς κάθησε δίπλα του καὶ ὁ Φαρία ἄρχισε νὰ τοῦ λέη κάτι μὲ τὴν ἐξασθενημένη φωνή του. Ξαφνικά, ἀντήχησαν τύμπανα καὶ ὁ Φρανσουᾶς ἔτρεξε στὸ παράθυρο νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Οἱ κατάδικοι ἔτρεχαν ὅλοι ξένοιαστα μέσα στὸ προαύλιο καὶ τὸ περίεργο ἦταν ὅτι κανεῖς πλέον δὲν τοὺς παρατηροῦσε γιὰ τὴν ἀκαταστασία ποὺ δημιουργοῦσαν. Διάφορα νέα κυκλοφοροῦσαν ἀπὸ

στόμα. Ἦσαν ἀπίστευτα ἀλλὰ ἔδιναν χαρὰ στοὺς κρατουμένους. Τὸ βράδυ ἐκείνο, πέθανε καὶ ὁ Φαρία. "Ὁ Φρανσουᾶς ἔβλαψε γιὰ τὸν θάνατο τοῦ φίλου του καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε γιὰ τελευταία φορὰ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωῒ, στὸ προσκλητήριο, ὁ διοικητὴς τῶν φυλακῶν, τοὺς ἀνακοίνωσε ἓνα συνταρακτικὸ νέο. Τὸ ὕψος του ἦταν μαλακὸ καὶ γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς ἀποκαλοῦσε «φίλοι μου».

Τοὺς εἶπε ὅτι ὁ Ναπολέον εἶχε παραιτηθῇ ἀπὸ τὸν Γαλλικὸ θρόνο καὶ τὸν διαδέχτηκε ὁ Λουδοβίκος ὁ 18ος. Τὸ νέο ἄφησε ἀναυδούς τοὺς πολιτικούς κρατουμένους ποὺ ἀποκοῦσαν αὐτόματα τὴν ἐλευθερίαν τους.

Ξέσπασαν σὲ ζητωκραυγὲς θριάμβου κι' ἀγκάλιαζαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Οἱ μαῦρες ἡμέρες εἶχαν τελειώσει γι' αὐτούς. Μόνο ὁ Φρανσουάξ δὲν χαιρόταν. Σκεπτόταν τὸν ἄτυχο φίλο του καὶ περισ-

σότερο τὸ τρομερὸ μυστικὸ ποὺ τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει. Πῆγε κατόπιν στὸ κελλί, τὸν ἀποχαίρετῃς μὲ ἓνα στερνὸ φίλι καὶ τὴν ἐπομένη ἔφυγε ἐλεύθερος πλέον ἀπὸ τίς φυλακὲς πρὸς ἓνα καινούργιο προορισμό.

Συνεχίζεται

ΠΑΝΘΕΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ
Η ΜΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΙΝΧΟΤΕΠ
ΚΑΠΤΑΙΝ ΜΠΛΟΥΝΤ
ΡΟΜΠΕΝ ΤΩΝ ΔΑΣΩΝ
ΔΟΚΤΩΡ ΤΖΕΚΥΛ
ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΗΣ ΒΑΓΔΑΤΗΣ
ΤΡΕΙΣ ΣΟΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ
ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΚΑΡΠΑΘΙΩΝ
ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ
ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ
ΦΡΑΝΚΕΝΣΤΑΙΝ
Μ Π Ε Ν Χ Ο Υ Ρ

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ!

Μιά γιγαντομαχία, ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία σὰν μάχη τῆς κολάσεως του

ΑΛΑΜΟ

καὶ ποὺ ἐκτυλίσσεται στὸ φλεγόμενο Μεξικό, εἶναι ἡ μεγάλη περιπέτεια ποὺ θὰ δημοσιευθῇ στὸ 6 τεῦχος τοῦ TAM - TAM καὶ ποὺ θὰ συναρπάσῃ μικροὺς καὶ μεγάλους!

TAM TAM ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:
ΡΙΟ ΜΠΡΑΒΟ - ΧΑΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ - ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ - ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕ
ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ - ΣΚΑΡΑΜΟΥΣ -

ΠΑΝΘΕΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Γραφεῖα: Πραξιτέλους 1 — 5ος ὄροφος, Νο 1 καὶ 2 — Τηλέφ. 35.271

Υπεύθυνος: ΘΕΜ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ — Πραξιτέλους 1

Καλλ. Διευθ. Κ. Ραμπασῆς